

ΒΕΡΟΙΑΣ

69

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

200
259

Αριθ. εις 259

Εξ αγωγής

GRVER 00085

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

24. 46. 259

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ

ΤΗΣ

ΑΡΧΑΙΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΒΕΡΟΙΑΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ

ΤΗΣ

ΑΡΧΑΙΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΠΡΟΣ

ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ.

ΥΠΟ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Σ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΗΣΙ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ.

(Παρά τῇ Πύλῃ τῆς Ἀγορᾶς, ἀριθ. 420.)

1857.

Φρονῶν ὅτι μετὰ πρώτην καὶ τοῖς ἀρχαίοις προσήκουσαν ἐν βιογραφίαις τῆς ἱστορίας διδασκαλίαν ἀναγκαία δὴ γίνεται καὶ ἡ χρονολογικῶς βαίνουσα τῶν γεγονότων παραστάσις καὶ ἡ εἰς τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον τοῦ νοῦς προσήλωσις, ὅπως ἀνεξίτηλα τὰ ἀκονσθέντα ἐμμένωσιν, οὕτως ἐδίδαξα πάντοτε καὶ νῦν ἐκδίδωμι χρονολογίαν τῆς ἀρχαίας ἱστορίας. Ταύτης δὲ τὰ μὲν τῶν Ἀσιανῶν ἐκ δοκίμων ἱστοριῶν πλατύτερον ὀλίγον συνέταξα, ὥς τοσούτων μόλις ἀρκούντων τὰ δὲ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρώμης ἐκ Γερμανικοῦ ἀνωνύμου πρωτοτύπου μετήνεγκον ἱσχνὰ ὥσπερ εἶχον· διότι πάντως ἡ ἐκ στήθους καὶ ξῶσα τῆς ἱστορίας διδασκαλία μόνη ἀφελεῖ, τὸ δὲ βιβλίον ἔσται τοῖς μαθηταῖς ἀεὶ τῆς μνήμης ὑποβοήθημα, καὶ μόνον μίτος τῆς Ἀριάδνης εἰς τὸν τῆς ἱστορίας λαβύρινθον. Ὁ δὲ διδάσκαλος προειδῶς καὶ προμελετηκῶς ἐν ἐκτενεστέροις βιβλίοις διδάξει ἀφελῶς διηγούμενος· οἶον τὴν ὑποδούλωσιν τῶν Ἀθηναίων καὶ τὰ τοῦ χαλεποῦ ταύρου καὶ περὶ τοῦ τῆς πόλεως σωτήρος, ἵνα ἡ γνῶσις εἰς ἐρωτά ποτε τῆς ἀρετῆς καὶ εἰς πράξεις ἄγῃ.

Κ. Δ.

Κατάταξις τῶν φυλῶν καὶ λαῶν τῆς ἀρχαιότητος
κατὰ Κείπερτον

Γνωσταί εἰς τοὺς ἀρχαίους φυλαὶ ἦσαν δύο, ἡ λευκὴ (Κεννασιανή) λεγομένη φυλή, καὶ ἡ μέλαινα ἢ Αἰθιοπική· αἱ δὲ λοιπαὶ τρεῖς ἦσαν αὐτοῖς ἀγνωστοί.

Τῆς λευκῆς φυλῆς ἡ πρώτη κοιτὶς κατὰ τὰς γλωσσικὰς συγγενείας καὶ ἄλλας ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων παραδόσεων καὶ λοιπῶν ἐρευνῶν ἀποδείξεις ἦσαν πιθανότατα αἱ περὶ τοὺς ποταμοὺς Ὡξοι καὶ Ἰνδὸν καὶ Ἰαξάρτην χώραι καὶ τὰ ὄροπέδια τοῦ Τυβέτ κατὰ τὴν σειρὰν τῶν Ἰμαλαίων ὄρεων. Ἐκεῖθεν δὲ ἐξηπλώθησαν καὶ διεσπάρησαν οἱ λαοὶ ὅπου ἔπειτα ἀναφαίνονται.

Ἄπασα δὲ ἡ λευκὴ φυλή δύναται εὐλόγως κατὰ τὰς γλωσσικὰς καὶ ἄλλας διαφορὰς εἰς τρεῖς νὰ διαιρεθῇ τάξεις· Α' εἰς τοὺς Χαμίτας ἢ Χαμιτικὸν κορμόν, Β' εἰς τοὺς Σημίτας ἢ Σημιτικὸν κορμόν, Γ' εἰς τοὺς Ἰαπετίτας ἢ Ἰνδογερμανικὸν κορμόν.

Εἰς ἕκαστον δὲ τούτων ἀνάγονται οἱ τῆς ἀρχαιότητος λαοὶ ὡς ἑξῆς· Α' εἰς τοὺς Χαμίτας ἀνάγονται 1) οἱ λαοὶ τῆς Μεσορητινίας, 2) τῆς ἰδίας Ἀφρικῆς καὶ Λιβύης, 3) τῆς Αἰγύπτου.

Β' Εἰς τοὺς Σημίτας, περιωρισμένους σχεδὸν εἰς τὴν δυτικὴν Ἀσίαν καὶ ἔχοντας ὡς ἀρχαιότεραν κοιτίδα τὰ ὄροπέδια τῆς μεγάλης Ἀραβίας, ἀνάγονται 1) οἱ Ἀραμαῖοι λεγόμενοι λαοὶ, κατοικοῦντες τὰ μέρη τῆς Μεσοποταμίας, τὰς μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγρητος χώρας· 2) οἱ Ἑβραῖοι λαοὶ, οἱ Κανάνιται (Φοίνικες τῶν Ἑλλήνων), κατοικοῦντες τῆς Συρίας τὰ δυτικὰ παράλια, οἱ Ἰσραηλίται, οἱ ἐκ Μεσοποταμίας κατακτῆσαντες ἦν κατόκουν ἔπειτα χώραν· 3) οἱ Ἀραβες, κατοικοῦντες τὴν Ἀραβίαν καὶ μέρος τῆς ἀντιπέραν Ἀφρικῆς, τὴν Ἀβυσσινίαν, κλ.

Γ' Εἰς τοὺς Ἰαπετίτας, τοὺς μᾶλλον μὲν ἐξηπλωμένους καὶ μᾶλλον κοινωνικῶς ἀναπτυχθέντας, κατοικοῦντας δὲ τὴν ἐκεῖθεν δυτικὴν Ἀσίαν, τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ ἅπασαν σχεδὸν τὴν Εὐρώπην, ἀνάγονται οἱ ἑξῆς λαοὶ, οὓς πάλιν ὑποδιαιροῦσαν εἰς δύο κλ. δους, α' τοὺς Ἀσιατικούς Ἰαπετίτας καὶ β' τοὺς Εὐρωπαϊκοὺς Ἰαπετίτας.

β'.

Καὶ Ἀσιατικοὶ μὲν Ἰαπετίται εἶνε 1) οἱ πρὸς ἀνατολὰς καὶ μεσημβρίαν Ἀριοί, οἱ Ἰνδοί, ὧν ἡ γλῶσσα ἦν ἡ Σανσκριτική 2) Οἱ δυτικῶς κατοικοῦντες Ἀριοί, οἱ Μῆδοι, Πέρσαι, ὧν ἡ χώρα καλεῖται Ἰράν, ἡ Ἀρμανά, ὃ ἐστὶ χώρα τῶν Ἀρίων, οἱ Βακτριανοί, οἱ Ἀσσύριοι, οἱ Κοῦρδοι ἢ Καρδοῦχοι καὶ οἱ συγγενεῖς τούτων Σάκαι, Μασσαγέται, Σαρμάται, Ἀρμένιοι καὶ ἄλλοι λαοὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ αἱ Μοσχικαὶ φυλαὶ, εἰς ἃς ἀνάγονται Ἰβηροί, Κόλχοι, Τσανοὶ κλ.

Εὐρωπαϊκοὶ δὲ Ἰαπετίται εἶνε 1) οἱ Σλαβικοὶ λαοί, οἱ ἀρχαιότεροι κάτοικοι τῆς πρὸς ἀνατολὰς Εὐρωπαϊκῆς πεδιάδος μέχρι τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, 2) ὁ Γερμανικὸς λαὸς, κατοικῶν κατ' ἀρχὰς βορειοανατολικῶς καὶ τὰ μέσα τῆς σημερινῆς Γερμανίας καὶ εἰς τὴν Σκανδιναβίαν, 3) ὁ Κελτικὸς (Γαλλικὸς ἢ Κιμβρικὸς), κατοικήσας τὴν μέσην καὶ βόρειον Γαλλίαν καὶ τὴν δυτικὴν καὶ βόρειον Γερμανίαν, τὰς ἄνω ὀχθὰς τοῦ Δουνάβειος καὶ τὰς Βρεταννικὰς νήσους, μετοικήσας δ' ἔπειτα εἰς τὴν ἄνω Ἰταλίαν καὶ Ἰσπανίαν, 4) ὁ Θρακικὸς εἰς τὴν ὑπάρχοντα Γέται, Παίονες καὶ ἄλλοι λαοὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἔσως καὶ οἱ Ἰλλυριοί, 5) ὁ Πελασγικὸς ἢ Ἑλληνικὸς λαὸς ὁμοῦ μὲ τὰς φυλὰς τῆς Ἠπείρου καὶ Μακεδονίας, 6) ὁ Ἰταλικὸς, Ὀσκοί, Λατίνοι, Σαβίνοι.

Ἀρχαιοτάτη δὲ διαίρεσις καὶ κατάταξις τῶν λαῶν τῆς ἀρχαιότητος τῶν εἰς τὴν λευκὴν φυλὴν ὑπαγομένων ἂν καὶ ἀτελὴς εὐρίσκειται ἐν τῇ τῶν ἐθνῶν καταλόγῳ τοῦ Μωϋσέως (Γεν. κρ. 10).

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ ΚΑΙ ΑΣΣΥΡΙΑ.

Ο Εὐφράτης ποταμὸς (περσ. Οὐφρατοῦ καὶ Φραθ = γλυνὸν νερόν) πηγάζων ἀπὸ τὰ ὄρη τῆς Ἀρμενίας (Ἄβον) καὶ διευθυνόμενος πρῶτον πρὸς δυσμὰς, εἴτα στρεφόμενος πρὸς μεσημβρίαν καὶ διασχίζων τὸν Ταύρον περὶ τὰ Σαμόδατα καὶ σχηματίζων τὰ δύνορα τῆς Συρίας καὶ Μεσοποταμίας, προσεγγίζει κατ' ὀλίγον τὸν Τίγρητα εἰς πέντε γεωγραφικῶν μιλίων ἀπόστασιν, ἔπειτα ἀπομακρυνόμενος αὐτοῦ χύνεται εἰς τὸν Περδικὸν κόλπον.

Ὁ δὲ Τίγρης (περσ. Τίγρη = βέλος) ἔχων τὰς πηγὰς του ἐκ τοῦ Ταύρου ἐν τῇ Σοφηνῇ, ἀρχαίᾳ ἐπαρχίᾳ, καὶ ἀνατολικῶς ἐκ τῆς τῶν Καρδούχων χώρας, χύνεται ὁμοίως εἰς τὸν Περδικὸν κόλπον. Ἐνοῦνται δὲ ἀμφότεροι πρὸ τῶν ἐκβολῶν των, ἐν ᾧ τὸ πάλαι ἦσαν κεχωρισμένοι.

Ἡ μεταξὺ τῶν δύο ποταμῶν χώρα ἐκλήθη Μεσοποταμία. Ἡ δὲ πρὸς νότον ὅπου προσεγγίζουσιν ἀλλήλοις Βαβυλωνία (τανῦν 'Ι ρ ἂ κ 'Α ρ α β ἰ) ἐκ τῆς πόλεως Βαβυλῶνος.

Β α β υ λ ω ν ι α.

Οἱ παναρχαῖοι τῆς Βαβυλῶνος κάτοικοι ἦσαν ἄρα-
μαϊκὸς λαὸς, κλάδος τῆς Σημιτικῆς φυλῆς. Οὗτοι
ἐκτίσαν τὴν ἀρχαιοτάτην πόλιν Βαβυλῶνα καὶ τὸν
ναὸν τοῦ Βήλου (τοῦ θεοῦ τοῦ φωτός, ὃς ἀπο-
διώξας τὸ σκότος, Ταλὰθ ἀδουριαστὶ λεγόμενον, πα-
ρῆξε τὸν κόσμον εἰς τὸ φῶς κατὰ τὴν μυθολογίαν
τῶν Ἀραμαίων.) ἢ τὸν πύργον τοῦ Βαβέλ, οἱ ἐρεί-
πιά τινα μέχρι σήμερον ὠζόμενα καλοῦνται Βίρσ
Νιμρούθ.

Ἦνθησε δὲ ἡ ἀραμαϊκὴ αὕτη Βαβυλωνία εἰς πα-
ναρχαίαν ἐποχὴν, ἔχουσα ὑποτελεῖς πολλὰς χώρας ἐν
τε Μεσοποταμίᾳ καὶ Συρίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ.

Πρῶτος δὲ δυνάστης τῆς Βαβυλωνίας λέγεται Νε-
βρώδ κυνηγὸς ἄριστος.

Ἡ παναρχαία αὕτη τῆς Βαβυλωνίας ἐποχὴ ἀνά-
γεται πέραν τῶν 2000 ἐτῶν π. Χ.

Ἀδουρία.

Ἡ Ἀδουρία (περὶ. Ἀθούρ=Ἀτουρία) ἔκειτο πέ-
ραν τοῦ Τίγρητος πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μεσοποταμίας.

Καρδοῦχοι καὶ Χαλδαῖοι, τῆς φυλῆς τῶν Ἀρίων,
λαοὶ πολεμικοὶ καὶ ὀρεινοὶ κατέκτησαν εἰς ἀρχαιοτά-
την ἐποχὴν τὴν χώραν ταύτην, τὴν Ἀδουρίαν (ἔβρ.
Aschour=Ἀδουρίαν), καὶ ἐκεῖθεν ἔπειτα συνεξέτειναν
καὶ τὴν ἐπικράτειάν των καὶ τὸ ὄνομα.

Νίνοϛ πρῶτος θεμελιωτὴς τοῦ Ἀδουριακοῦ κρά-
τους καὶ κτίστης τῆς πόλεως Νινευὶ τοῦλ' ἥριστον προ
1300 π. Χ.

Ἡ γυνὴ αὐτοῦ Σεμίραμις ἐκπολιορκήσασα τὴν Π. X.
 πρωτεύουσάν τῆς Βακτριανῆς, τὰ Βάκτρα, καὶ μετὰ
 τὸν θάνατον τοῦ Νίνου διαδεξαμένη τὴν ἐξουσίαν
 ἐπεκτείνει τὸ Ἀδδουριακὸν κράτος μέχρι Ἰνδιῶν καὶ
 Ἀφρικῆς καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν μικρὰν Ἀσίαν.

Ἀλλ' ὁ Νίνος καὶ ἡ Σεμίραμις (καὶ Σαντώ) θεω-
 ροῦνται θεότητες Ἀδδουριακαί.

Διαίρεσις τοῦ Ἀδδουριακοῦ
 κράτους.

Διαιρεῖται μετὰ ταῦτα το μέγα Ἀδδουριακὸν κράτος 747
 εἰς νέον Ἀδδουριακὸν βασιλείον καὶ νέον Βαβυλωνικὸν,
 καὶ ἐν μὲν Νινευὶ βασιλεύει Φοῦλ, ἐν δὲ Βαβυ-
 λῶνι Ναβονασάρ.

Ὁ Φοῦλ πρὸ τῆς διαίρεσεως ἤδη πολεμεῖ τὸ βα- 743
 σίλειον τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὸ τῆς Ασσυρίου· οἱ δὲ ἐξα-
 γοράζουσι τὴν εἰρήνην διὰ χρόσιον.

Τιγλάθ Πιλεσέρ διαδέχεται τὸν Φοῦλ.

Μετ' οὐ πολὺν ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰούδα Ἀχαζ πολε-
 μούμενος ὑπὸ τῶν κατ' αὐτοῦ ἠνωμένων βασιλέων
 τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τῆς Συρίας ζητεῖ βοήθειαν παρ' αὐ-
 τοῦ· ὁ δὲ δραμὼν προθύμως καταπολεμεῖ αὐτοὺς καὶ 740
 κυριεύει ἅπασαν τὴν Συρίαν καὶ αἰχμαλωτίζει μέγα
 μέρος τοῦ Ἰσραὴλ· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τοῦ
 Ἰούδα ἔγινε φόρον ὑποτελὴς εἰς τὸν βασιλέα τῆς
 Ἀδδουρίας.

Σαλμανασάρ διαδεχθεὶς τὸν Τιγλάθ Πιλεσέρ ἀναγ- 730
 κάζει εἰς (φόρον πληρωμὴν) δασμὸν τὸν τελευταῖον 712
 τοῦ Ἰσραὴλ βασιλέα Ὡσηέ.

Ἐπειδὴ δὲ οὗτος ἐναντιούμενος προσεκ' ἔλεγε συμ-
 μάχους τοὺς Αἰγυπτίους, ἐπιδραμὼν ἐκείνος ἐκπο-

Π. X. | λιορκεῖ μετὰ τρία ἔτη τὴν Σαμάρειαν, πρωτεύουσαν τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ βασιλείου, καὶ καθυποτάξας ἄψαν τὴν χώραν καθιστᾷ αὐτὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἀσσυρίας. τοὺς πλείστους δὲ τῶν κατοίκων ἀφώκιβε πλησίον τῆς Κασπίας θαλάσσης. Καὶ ἡ Φοινίκη ὑπετάχθη εἰς τὴν Ἀσσυρίαν πλὴν Τύρον.

Τὸν Σαλμανασδάρ διαδέχεται Σαρχερεῖβ (Σαναχερείμ, Σαναχάριβος, οὗτος πρῶτον μὲν καταβάλλει δαΐδιν ἐργαζέσθαι ἀρχηγοῦντος Μεροδάχ Βαλαδὰν ἐν Βαβυλῶνι, ὅπου ἡγεμόνευεν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀγισᾶ εἴτα ὁρμῇ μετὰ πολλοῦ στρατοῦ κατὰ τῆς Αἰγύπτου, ἐπαπειλεῖ δὲ καὶ τὸν βασιλέα τῆς Ἱερουσαλὴμ Ἐζεκίαν· ἀλλ' ἄπρακτος ἐπιστρέφει οἴκαδε, ἐνθα δολοφονεῖται ὑπὸ δυνάμει τῶν υἱῶν του.

Ἀσραραδδὼν, υἱὸς Σαρχερεῖβ καὶ ἡγεμὼν Βαβυλῶνος, σπένδει εἰς Νινευῖ καὶ καταβαλὼν τὴν μερίδα τῶν δολοφόνων ἀναβαίνει τὸν θρόνον· οἱ δὲ δολοφόνοι φεύγουσιν ἐκ τῆς χώρας. Ὁ Ἀσραραδδὼν βασιλεύει Ἀσσυρίας καὶ Βαβυλωνίας ἔτη ὀκτώ.

Μετὰ τοῦτον βασιλεύει Σαμμούρης ἔτη εἰκοσι καὶ ἕν· καὶ μετ' αὐτὸν τοσαῦτα καὶ ὁ ἐπὶ τροφῇ διαβόητος Σαρδανάπαλος.

Ἐπὶ Σαρδανάπαλον ὁ ἡγεμὼν τῆς Βαβυλωνίας Ναβοπολασσδάρ καταστήσας πρῶτον ἑαυτὸν ἀνεξάρτητον τῆς Ἀσσυριακῆς κυριαρχίας, μετὰ τὴν ἀποδίσωξιν τῶν Σκυθῶν ἐκ τῆς Μηδίας ἐνοῦται μετὰ Κναξάρου, τοῦ βασιλέως τῆς Μηδίας, οὗ τὴν θυγατέρα Ἀμουϊαν (Νίτωκριν παρ' Ἡρωδ.) ἡγάγετο γυναῖκα ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ναβονχοδοδόσορ, καὶ εἰσβάλλουσιν εἰς Ἀσσυρίαν. Ὁ Σαρδανάπαλος ἡττᾶται εἰς μάχην· καὶ πολιορκούμενος στενωῶς πυρπολεῖ ἑαυτὸν μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν θησανρῶν του. Τὴν πόλιν Νινευῖ

κατασκάπτουσι καὶ τὸ Ἀσσυριακὸν κράτος διαμοιρά- Π. Χ.
ζονται οἱ σύμμαχοι.

Ἐντεῦθεν ἄρχεται ἀκμᾶζον τὸ νέον Βαβυλωνικὸν 539
κράτος, μέχρις οὗ κυριεύεται ὑπὸ Κύρου τοῦ μεγάλου.

Ὁ Ναβοπολασσάρ ἐπιχειρεῖ πόλεμον κατὰ τοῦ βα-
σιλέως τῆς Αἰγύπτου Νεκῶ, ὃς νικητῆς φθάνει μέ-
χρι τοῦ Εὐφράτου. Ἐνταῦθα Ναβουχοδονόσσορ ὁ
νῦν τοῦ Ναβοπολασσάρ νικᾷ ἐντελῶς τὴν δύναμιν
τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὴν πόλιν Καρχημίδιον (Kar- 640
chemisch ἢ Kirkesium). Ἐν τούτοις μαθὼν τὸν θά-
νατον τοῦ πατρὸς σπεύδει εἰς Βαβυλῶνα καὶ ἀνα-
βαίνει τὸν θρόνον. Ἀνακτᾶται ἐφεξῆς τὰς ἐν Ἀσίᾳ
ὑπὸ τοῦ Νεκῶ καταληφθείσας χώρας, ὑποτάττει εἰς
ἑαυτὸν τὸν βασιλέα τῆς Ἰερουσαλὴμ Σεδεκίαν. Ἐπει-
δὴ δὲ οἱ Ἰουδαῖοι πολλὰκις ὑποταχθέντες ἀπεστάτουν,
κατέστρεψε τελευταῖον μετὰ ὀκτὼ μηνῶν πολιορκίαν 588
τὴν πρωτεύουσάν αὐτῶν Ἰερουσαλὴμ τὸ δέκατον ὄγ-
δοον ἔτος τῆς βασιλείας αὐτοῦ, καὶ ἀπῆγαγεν αἰχμα-
λώτους εἰς Βαβυλῶνα τὸ πλεῖστον καὶ εὐγενέστερον
μέρος τῶν κατοίκων, ὅπου διέμειναν ἐν αἰχμαλωσίᾳ
μέχρι ἀλώσεως τῆς Βαβυλῶνος ὑπὸ Κύρου. Καὶ ἡ
Φοινίκη ὑπετάχθη αὐτῷ ἐκουσίως πλὴν Τύρου, ἣτις
ἡρώικῶς ἀντισταῖσα διέμεινεν ἀπόρητος. Εἰσώρμησεν
εἰτα εἰς Αἴγυπτον καὶ ἐκείθεν ἀπαγαγὼν αἰχμαλώτους
πλεῖστον κατέφυγεν εἰς Βαβυλωνίαν.

Τοῦ μεγάλου τούτου κατακτητοῦ τῆς ἀρχαιότητος,
βασιλεύσαντος ἔτη τεσσαράκοντα καὶ ἔν, ἔργα φαίνεται
εἶναι καὶ τὰ κολοσσιαῖα ἐκεῖνα τῆς Βαβυλῶνος κτίρια,
τὰ μεταξὺ τῶν θαυμάτων τοῦ κόσμου συναριθμου-
μενα, οἷα τὰ ἀπέθαντα τῆς Βαβυλῶνος τείχη
μὲ τὰς μεγαλοπρεπεῖς πύλας, τὰ ἀνάκτορα, οἱ
κρεμαστοὶ κῆποι.

Π. X
562

Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ παρακινᾷ ταχέως το Βαβυλωνικὸν κράτος.

539

Ἐβίλμεροδ ἂχ ὁ υἱὸς αὐτοῦ βασιλεύει δύο μόνον ἔτη. Καταβάλλει δὲ αὐτὸν ὁ γαμβρός του Νερ-γλισσᾶρ καὶ ἀναβαίνει τὸν θρόνον· καὶ μετ' αὐτὸν βασιλεύει Ναβόννητος (Δαβύνητος παρ' Ἡροδ.) ἔτη 17 ἕως τῆς ἀλώσεως τῆς Βαβυλώνης ὑπὸ Κύρου.

Ὁ Ναβόννητος ἐξῆλθε, λέγουσιν, εἰς μάχην πληθιάσαντος τοῦ Κύρου· ἀλλ' ἡττηθεὶς ἔφυγεν εἰς τὰ πλησίον Βόρσιππα, ἐκεῖθεν δὲ συνομολογήσας φιλίαν παρεδόθη τῷ νικητῇ, ὃς τοῦ ἐχάρισε τὴν ἡγεμονίαν τῆς Καραμανίας.

Ἐνταῦθα λήγει ἡ ἱστορία τῶν δύο ἀρχαιοτάτων κρατῶν, τὰ ὁποῖα ἐναλλάξ ἐπὶ πλείστον ἤρχον τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Ἰνδοῦ Ἀσίας. Καὶ περὶ μὲν τῶν ἡθῶν καὶ τοῦ βίου τῶν Ἀσσυρίων οὐδὲν σχεδὸν γνωρίζομεν· περὶ δὲ τῶν Βαβυλωνίων ἔχομεν τινες εἰδήσεις.

Καὶ πρῶτον μὲν γνωρίζομεν, ὅτι εἰς ἑμφότερα τὰ κράτη οἱ βασιλεῖς εἶχον ἀπεριόριστον ἐξουσίαν, ὥστε βλέπομεν ἐνταῦθα ἤδη τὴν ἐκ παλαιοῦ ἀδιαλείπτως ἐν τῇ δυτικῇ Ἀσίᾳ ἐπικρατοῦσαν ἀπεριόριστον δεσποτικὴν κυβέρνησιν.

Οἱ Βαβυλώνιοι ἐλάτρευον τοὺς ἀστέρας, ἰδίως τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην καὶ τὴν γεννητικὴν προσέτι δύναμιν. Ἡ δὲ λατρεία καὶ ἡ ἀνωτέρα τοῦ ἔθνους ἐκπαίδευσις ἦτο σπουδὴ καὶ ἔργον ἱερατικῆς τιнос τάξεως, ἧς ὁ ἀρχηγὸς διορίζετο ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Οἱ ἱερεῖς οὗτοι ἐν τοῖς ὑστέροις χρόνοις ὀνομάζοντο Χαλδαῖοι (Μάγοι ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ) καὶ ἔξω ἐκ τῶν ἀφιερωμένων αὐτοῖς κτημάτων. Οἱ Χαλδαῖοι οὗτοι ἐνησχολήθησαν ὡς ἐκ τῆς θρησκείας περὶ τὴν ἀστρονομίαν. Ἐν γένει δὲ οἱ Βαβυλώνιοι παρίστανται εὐδύς

ἐξ ῥῆς ὡς ἔθνος ἀπόλεμον καὶ τρυφηλόν· ἰδίως δὲ ἔμπειροι περὶ τὴν πλινθοποιῖαν δι' ἔλλειψιν πέτρας. Ἦσκουν δὲ καὶ πολλὰς ἄλλας βιομηχανικὰς τέχνας, καὶ μὲ τὰς γειτονικὰς ἐπαρχίας εἶχον σημαντικὸν ἐμπόριον· καὶ ἡ χώρα των καταβρεχομένη καλῶς διὰ διόρυγων ἦτο ἐπιμελῶς καλλιεργημένη.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ.

Αἴγυπτος παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις Ἑλλήδιν ὠνομάζετο ὁ ποταμὸς Νεῖλος (Ὅμ. Ὀδ. γ' 300. δ' 447). ἔπειτα ὠνομάσθη οὕτω καὶ ὁ τόπος, ὃς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ἐκαλεῖτο Χέμι=μαῦρον· ὑπὸ δὲ τῶν Ἀράβων καὶ Ἑβραίων λέγεται ἔτι καὶ νῦν Μισρ καὶ Μισραῖμ=νερόν.

Ὁ Νεῖλος τῶν μεγίστων τῆς γῆς ποταμῶν εἶναι γνωστὸς καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ παρὰ γέται πιθανῶς ἐκ τῆς Ἰνδικῆς λέξεως νίλας=μέλας.

Αἱ πηγαὶ αὐτοῦ φέρονται ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Ἀβυσσυνίας ἀνατολικῶς καὶ δυτικῶς ἐκ τῶν ἐν τῇ χώρᾳ Δογκᾷ ὀρέων τῆς Σελήνης. Ἐκ τῶν πρὸς ἀνατολὰς πηγῶν αὐτοῦ σχηματίζονται οἱ ἐξῆς κυριώτεροι ποταμοί, ὁ τῶν ἀρχαίων Ἀσταβόρας (τανῦν Takazze) καὶ ὁ Ἀσταπος (Baher Asrek=κυανοῦς ποταμὸς), οἵτινες χύνονται εἰς τὸν πρὸς δυσμὰς κυριώτερον ποταμὸν πηγάζοντα ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Σελήνης, καὶ νῦν Baher Abad=λευκὸν ποταμὸν καλούμενον, ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἀγνοούμενον.

Ἡ περὶ τὴν συρροὴν τῶν τριῶν τούτων τοῦ Νείλου βραχιόνων χώρα ἐκαλεῖτο Αἰθιοπία· ἡ δὲ μεταξὺ τοῦ Ἀσταβόρα καὶ Ἀστάπου πρὸς τὴν εἰσβο-

Π. X.

λὴν περικλειομένη ἐκαλεῖτο Μερόη, καὶ νῆσος ἡ αὐτὴ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καλουμένη.

Πρὸς βορρᾶν αὐτῆς κεῖται ἡ Νουβία=χρυσόφορος τόπος (αιγ. Chnúb). Μετὰ τὴν συρροὴν τῶν ῥηθέντων πηγαίων ποταμῶν φέρεται πλέον ὁ Νεῖλος πάντοτε πρὸς βορρᾶν διὰ τῆς Αἰγύπτου μὲ διαφόρους ἐλιγμούς καὶ δύο καταπτώσεις ἢ καταρράκτας (μεταξὺ Ἐλεφαντίνης καὶ Φιλῶν ὁ μικρὸς καταρράκτης), καὶ διασχιζόμενος ἔπειτα εἰς διαφόρους βραχίονας, δι' ὧν σχηματίζεται τὸ Ἀέλτα λεγόμενον, χύνεται εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν.

Ἡ κατ' ἔτος τακτικῶς ὑπὸ τῆς πλημμύρας τοῦ Νείλου καταβρεχομένη αὕτη γῆ τῆς Αἰγύπτου ἀποκλείεται ἀμφοτέρωθεν ἐκ τε τῶν πρὸς ἀνατολὰς καὶ τῶν πρὸς δυσμὰς διὰ σειρᾶς βουνῶν.

Παναρχαία ἐποχή.

Τὸ παναρχαῖον τῆς Αἰγύπτου βασίλειον ἦν ἐν Θήβαις (Thebæ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων) ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ· φαίνεται δὲ ἐκ νεωστὶ ἀνακαλυφθέντων μνημείων ὅτι ὑπῆρχε τὸ βασίλειον τοῦτο ἤδη πρὸ τῆς δ' χιλιετηρίδος π. X.

3893

Μετὰ ταῦτα διαιρεῖται τὸ Θηβαϊκὸν τοῦτο βασίλειον εἰς δύο, καὶ τὸ μὲν τὴν Θιν, τὸ δὲ τὴν Μέμφιν ἔχει πρωτεύουσαν καὶ πρῶτον βασιλέα Μένην. Καὶ ἐντεῦθεν ἄρχεται ἡ Αἰγυπτιακὴ ἱστορία, καὶ διὰ μνημείων πιστομένη καὶ διαρκεῖ μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Περσῶν κατακτῆσεως ἐπὶ πλέον τῶν τριῶν χιλιετηρίδων.

Διαιρεῖται δὲ εἰς τριάκοντα δυναστείας ἧτοι βασιλικοὺς οἴκους, καὶ εἰς τρεῖς κυρίας ἐποχάς.

Πρώτη ἐποχή.

Π. Χ.

3650

3397

Ἐπὶ τῆς τρίτης Μεμφικῆς δυναστείας ἐνοῦται τὸ ἄλλο βασίλειον μὲ τὸ τῆς Μέμφιδος. Ἀρχεται δὲ ἡ οἰκοδομὴ τῶν ἀρχαιοτάτων κολοσσιαίων πυραμίδων, ὧν μεγίστη ἡ τοῦ Χεφρῆνος (Schafru 3397 π. Χ.) δευτέρα ἡ τοῦ Χέοπος (Chufu 3426 π. Χ.) τρίτη δὲ ἡ τοῦ Μυκερίνου (Menkera 3370 π. Χ.) ἀνήκονσι δὲ ἡ πασαι εἰς τὴν δ' δυναστείαν. Συγχρόνως ἐκτείνεται ἡ Αἰγυπτιακὴ ἐξουσία ἐπὶ τῆς γείτονος Πετραίας Ἀραβίας.

Ἐπὶ τῆς ιά μέχρι τῆς ιγ' δυναστείας γίνονται πάλιν πρωτεύονσα τοῦ κράτους αἱ Θῆβαι.

Ἐκ τῆς ιβ' δυναστείας διακρίνεται ὁ ἀρχαιότερος Σέσωστρις τῶν Ἑλλήνων (Sesurtesen), ὑποτάξας ὑπὸ τὸ κράτος του Αἰθιοπίαν καὶ Αἰθῶν καὶ Ἀμενεμχά γ', κατασκευαδόμενος τεχνητὴν λίμνην πρὸς εἰσδοχὴν τῶν ὑπερπλημμυρούντων ὑδάτων τοῦ Νείλου, ἣτις ὠνομάσθη διὰ τοῦτο Phiom-nle-meré=λίμνη πλημύρας (tanūn fajum), ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Μοῖρις καλουμένη. Ὁ αὐτὸς ἐκτίσε καὶ τὸν παρὰ τὴν λίμνην λαβύρινθον καὶ τὰς πυραμίδας.

Δευτέρα ἐποχή.

2100

Περὶ τὰ 2100 ἔτη π. Χ. εἰσβάλλουσιν εἰς τὴν Αἰγυπτον λαοὶ ποικίλοι Σημιτικῆς φυλῆς, ἰδίως Χανανῖται, καὶ κατακρατοῦσι τὴν κάτω καὶ μέσην Αἰγυπτον ἐπὶ τινας ἑκατονταετηρίδας· οἱ δὲ βασιλεῖς αὐτῶν ὥς καὶ ἰς' ἀδυναστεία, ὡς ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων καλούμενοι, ἐδρεύουσιν εἰς Μέμφιν καὶ Ἀβαριν (Πηλούδιον). Ἐν τούτοις διατηρεῖται μὲν ἡ ἰδ' δυνα-

Π. Χ. στεία τοῦ ἐν Θήβαις βασιλείου ἐν τῇ ἔνῳ Αἰγύπτῳ καὶ βορείῳ Αἰθιοπία, ἀλλὰ διατελεῖ φόρου ὑποτελῆς εἰς τοὺς ξένους κατακτητὰς, τοὺς Ὑκσῶς.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν Ὑκσῶς τῆς ἰς δυναστείας ἦλθεν ὁ Ἰωσήφ εἰς τὴν Αἴγυπτον.

1600 Μόλις ἐπὶ τῆς ἡ' Θηβαϊκῆς δυναστείας διώκονται οἱ ξένοι κατακτητὰι πρῶτον ἐκ τῆς μέσης Αἰγύπτου (ὑπὸ Aahmes), καὶ τελευταῖον καὶ ἐκ τῆς κάτω Αἰγύπτου (ὑπὸ Toutmes).

Ἐπὶ τῆς ἡ' δυναστείας ἀπήγαγε καὶ ὁ Μωϋσῆς τοὺς Ἰσραηλίτας ἐξ Αἰγύπτου εἰς Χαναάν.

Τρίτη ἐποχὴ.

Μετὰ τὴν ἀποδίωξιν τῶν ξένων μέχρι τῆς κ' δυναστείας ἀκμᾷζει καὶ κραταιοῦνται τὸ Αἰγυπτιακὸν κράτος.

1810 Ἀμενατέπ γ' (1510—1475), ὁ λεγόμενος Μέ-
1475 μων τοῦ μεγάλου ἀνδριάντος, ἐκστρατεύει μέχρι Μεσοποταμίας.

1453 Σετί (Σέθων) τῆς ιδ' δυναστείας κυριεύει τὴν
1394 Χαναάν, μεταφέρει τοὺς Ἰσραηλίτας εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ῥάμεσις β' Μαϊαμὸν ὁ περιφνημος υἱὸς τοῦ Σετί, ὁ Σέσωστρις τῶν Ἑλλήνων, ὑποτάσσει πᾶσαν τὴν δυτικὴν Ἀσίαν μέχρι Βακτρίας.

1328 Μενεφτά α', ὁ υἱὸς αὐτοῦ χάνει μὲν τὰς πα-

1309 τρικὰς κατακτηθεῖς, καὶ ὑπὸ ἐπιδρομῆς τῶν Χαναανιτῶν λαῶν καὶ ἐπαναστάσεως βιαζόμενος φεύγει εἰς

1314 Αἰθιοπίαν. Ἐπανακτᾶται δὲ πάλιν τὸ κράτος του.

Εἶναι δὲ ἀξιοσημεῖωτα τὰ ἐπ' αὐτοῦ οἰκοδομικὰ μνημεῖα ὥς τὰ ἀρχαιότερα ποιοῦντα μνημεῖον τοῦ ὀνόματος Ἰώνων (Ιούνα).

1277 Ἐπὶ τῆς κ' δυναστείας γίνονται αἱ τελευταῖαι κατὰ

τῆς Ἀσίας ἐκστρατεῖαι. (Ῥάμεσις γ' ἢ Ῥαμψίνιτος.) Π. X.
Παρακμᾷζει τὸ κράτος καὶ γίνεται πάλιν καθέδρα
ἡ Μέμφις.

Μετὰ τούτους διαδέχονται ἀλλήλους ἄσχημοι δυνά- 940
σται ἕως τῆς κβ' δυναστείας, ἐφ' ἧς Σιεσόρν (Sches-
chonk) ἐν Βουβαστίῳ (Σεβὰκ τῆς Ἀγ. Γρ.) καὶ Ὁσερ- 919
κᾶν (Σεράχ) ἐκστρατεύουσι κατὰ τῆς Ἰουδαίας καὶ
Συρίας καὶ ἐπιστρέφουσι νικηφόροι.

Ἐπὶ Πεχὼρ ἐκ Σαΐδος (δυναστ. κδ') γίνονται το 743
πρῶτον Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι.

Ἡ κέ δυναστεία εἶναι Αἰθίοπες βασιλεῖς κατακτηταί. 760
Σεβὲκ (Σαβακὼν), ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σεπετὲκ (Σέβεχος
717), Ταρακᾶ (Tharaka ἢ Tirhaka 703.) πολεμήσαν-
τες καὶ μὲ τοὺς Ἀβυρσίους πρὸς κατάκτησιν τῆς 712
Συρίας (ὁ τελευταῖος μὲ Σαρχερεῖβ).

Περὶ τὰ 685 ἐξεβλήθησαν οἱ Αἰθίοπες οὗτοι κα-
τακτηταί, καὶ περιορίσθησαν εἰς τὴν ἄνω Αἴγυπτον.
Διεδέχθη τὴν ἐκβολὴν τῶν Αἰθιοπῶν βασιλέων πο-
λυαρχία. Τελευταῖον ἐκ τῶν πολλῶν ἡγεμόνων ὑπε-
ρίσχυσε Ψαμίτιχος ὁ ἐκ Σαΐδος βοηθεῖν Ἰώνων 664
καὶ Κερῶν μισθωτῶν.

Τὸν Ψαμίτιχον διαδέχεται ὁ υἱὸς αὐτοῦ Νεκῶς, 617
ὃς ἐκστρατεύει πρὸς κατάκτησιν τῆς Βαβυλωνίας.
Νικᾶ ἐν παρόδῳ τὸν βασιλέα τῆς Ἰουδαίας εἰς
τὴν ἐν Μαγδόλῳ (Μιγδὸλ) μάχην (611), καὶ νυ- 611
ριεῖ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀλλ' ἡττᾶται ἐντελῶς ἐν Καρ-
χημισίῳ ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος (604). Οὗτος
ἔδτελλε πλοῖα ἵνα περιπλεύσωσι τὴν Ἀφρικὴν. Ψαμ- 594
μίτιχος β' ἢ Ψάμμις υἱὸς τοῦ Νεκῶ ἐκστρατεύει 588
κατὰ τῆς Αἰθιοπίας. Ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Ἀπρίης
ἠκολούθησε τὰ σχέδια τοῦ Ψαμίτιχου καὶ Νεκῶ,
ἀλλὰ σκληρὸς καὶ ἀνθαίρετος ὢν πρὸς τοὺς ἐγγω-

Π. Χ. ρίλους, πρὸς δὲ τοὺς ξένους εὐνοϊκὸς, ἐμισήθη καὶ τελευταῖον ἐγκατελείφθη ὑπὸ τοῦ στρατοῦ, ἀναγορευ-
 563 σατος βασιλέα Ἀμασιν τὸν στρατηγόν.

Ὁ Ἀμασις ἀποκατέστησε τὴν κλονισθεῖσαν κοινωνικὴν τάξιν· συστήσας δὲ στόλον κυριεύει τὴν νῆσον Κύπρον, ἐπεκτείνει τὴν δύναμιν τῆς Αἰγύπτου, προάγει ἰκανῶς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ τόπου περιποιεῖται ἔτι μᾶλλον τοὺς Ἕλληνας διὰ τὴν προαγωγὴν τοῦ ἐμπορίου.
 525 Ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φαμμήνιτος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς μόλις ἀναβὰς τὸν θρόνον ἄγεται αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας Καμβύδου.

331 Μετὰ τὴν Περδικὴν κυριαρχίαν κυριεύεται ἡ Αἴγυπτος ὑπὸ Ἀλεξάνδρου καὶ ἐπὶ Πτολεμαίων σχηματίζεται ἰδιον Ἑλληνικὸν κράτος, συμπεριλαβὼν καὶ Παλαιστίνην καὶ Κύπρον καὶ Κιλικίαν καὶ Κυρήνην. Τελευταῖον γίνεται Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία.

31 Ὁ βίος τοῦ ἀρχαιοτάτου τούτου ἔθνους εἶναι ἀρ-
 κούντως γνωστός. Ἡ θρησκεία τῶν ἡν φυδιολατρεῖα. Οἱ κυριώτεροι τῶν Θεῶν Ἰσις καὶ Ὀσίρις ἀπανταχοῦ τῆς Αἰγύπτου λατρευόμενοι ἐκ τῶν πολλῶν ἱερῶν ζώων κυριώτερος ἦτο ὁ Ἄπις, ταῦρος μὲ ἰδιά τινα φυδικὰ σημεῖα. Οἱ Αἰγύπτιοι διηροῦντο εἰς τέσσαρας τάξεις, ἐξ ὧν ἡ τάξις τῶν ἱερέων ἦν ἡ πρώτη· οἱ ἱερεῖς μόνοι ἐγνώριζον τὰ μυστήρια τῆς θρησκείας αὐτῶν, καὶ εἶχον ἰδιοκτησίαν οὕτως εἰπεῖν πᾶσαν ἐπιστήμην καὶ πᾶσαν τέχνην. Οἱ ἱερεῖς ἀπετέλουν τὸ ἀνώτατον τοῦ κράτους (βασιλέως) συμβούλιον· καὶ ὁ βασιλεὺς συνηριθμεῖτο ἅμα ἀναβὰς τὸν θρόνον εἰς τὴν τάξιν τῶν ἱερέων.

Δευτέρα τάξις ἦν ἡ τῶν μαχητῶν καὶ ἐξῆρτ' αὐτομόνον ἀπὸ τὸν βασιλέα· ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἦτο περίπου 400,000· καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης 180,000 κατὰ μέσον ὄρον.

Αἱ δυνάμεις ἄλλαι τάξεις ἢ τῶν ἐργατικῶν, ἤρουν γεωργῶν, τεχνιτῶν ποιμένων, καὶ ἡ τῶν ἐμπόρων ἦσαν αἱ μόναι φορολογούμεναι.

Ὁ βασιλεὺς παριστάνετο συμβολικῶς δι' ἱέρακος καὶ σφαίρας· ἡ δὲ σφαῖρα ἐδήμεινε τὸν ἥλιον· ἐκ τούτου τὸ ὄνομα Φαραώ. (Αἴγυπτ. Φρᾶ=ἥλιος).

Τὰ πολλὰ σωζόμενα κολοσσιαῖα ἔργα τῶν Αἰγυπτίων μαρτυροῦντα τὸν βαθμὸν, εἰς ὃν ἔφθασεν ἡ τέχνη παρ' αὐτοῖς μάλιστα ἡ ἀρχιτεκτονικὴ, εἰδὼν οἱ ναοὶ μὲ τὰ περὶ αὐτοὺς ἀρχιτεκτονικὰ κοσμήματα, αἱ σφίγγες, οἱ ἐντὸς βράχων ἐγκολαπτοὶ τᾶφοι λεγόμενοι (ἐν τοῖς νῦν χωρίοις Λούξορ καὶ Καρνάκ), αἱ πυραμίδες, οἱ ὀβελίσκοι (τὰ πλεῖστα ἐν Μέμφιδι).

Τὰ γράμματα τῶν Αἰγυπτίων ἦσαν τριῶν εἰδῶν, ἱερογλυφικὰ, ἱερατικὰ, δημοτικὰ. καὶ τὰ μὲν ἱερογλυφικὰ ἦσαν ἰχνογραφία τις ἢ ζωγραφία τοῦ περὶ οὗ πρᾶγματος· τὰ δὲ ἱερατικὰ ἦσαν ἀπλούστερα καὶ συντομώτερα αὐτῶν τῶν ἱερογλυφικῶν· τὰ δὲ δημοτικὰ τελευταῖον ἦσαν ταχυγραφία τις τῶν ἱερατικῶν πρὸς χρῆσιν τοῦ κοινοῦ βίου. Κατὰ δὲ τὴν δύστασιν αὐτῶν καὶ τὸν τρόπον τὰ αὐτὰ ἦσαν εἰκονικὰ (ἱερογλυφικὰ) καὶ συμβολικὰ καὶ φωνητικὰ ἅπαντα ἐνούμενα ἐν τῇ γραφῇ.

Ἡ ἀνέγνωσις αὐτῶν ἦν ἄγνωστος ἕως εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης ἐκατονταετηρίδος. Ἡρώτος δὲ ὁ Γάλλος Σιαμπολλιὼν κατώρθωσεν ἐν γένει τὴν ἀνέγνωσιν αὐτῶν.

Ἐπειδὴ οἱ Αἰγύπτιοι ἐπίστευον ὅτι ἡ ψυχὴ μετὰ τριῶν χιλιάδων ἔτων περιπλάνησιν ἐπανέρχεται εἰς τὸ σῶμα, διὰ τοῦτο ἐδυνείδιζον νὰ βαλδαμόνωσι τοὺς νεκροὺς αὐτῶν. Ἐτι σήμερον εὐρίσκονται πολλὰ τοι-

Π. Χ. αὐτὰ βαλδαμωμένα σώματα ἐν τοῖς πιστοῖς τάφοις.
καὶ καλοῦνται κοινῶς *μούμιαι*.

Ὁ Ἀιδης ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων Ἀμένθι
(Ῥαδάμανθης βασιλεὺς καὶ κριτὴς τοῦ Ἀιδου).

ΕΒΡΑΙΟΙ.

Ἡ ἀπὸ Λιβάνου ἐκτεινομένη παράλιος χώρα μέχρι Ἀραβίας ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Σημιτῶν *Χνᾱ*, *Χᾱᾱν* (Χαναὰν, Καναὰν), ὅ ἐστι χαμήλωμα, χθαμαλή γῆ κατὰ παράθεσιν πρὸς τὴν Ἀρᾱμ, δηλοῦσαν ὑψηλὴν χώραν. Διὸ οἱ ἀρχαιότατοι αὐτῆς κάτοικοι Καναανῖται ἐκαλοῦντο. Παλαιστίνη δὲ ἐκαλοῦντο τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας ταύτης (νῦν ἔτι Φαλαστίν)· ἀλλ' ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων Παλαιστίνη ἐλέγετο ἅπασα ἢ πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἰορδάνου χώρα, ἔπειτα δὲ καὶ ἡ πρὸς ἀνατολὰς αὐτοῦ ἐκτεινομένη.

Οἱ ἀρχαιότεροι τῆς Καναὰν κάτοικοι ᾗσαν κατὰ τὴν Ἀγίαν Γραφὴν γίγαντες, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ᾗσαν οἱ Ἑβραῖοι ὥσει ἀκρίδες (Ἀρ. 13. 33.) ὠνομάζοντο δὲ ὀμμειν (*emim*=τρομερὸς) καὶ ῥαφαεῖμ=γίγαντες.

Πρώτη ἐποχή.

Οἱ Ἑβραῖοι καὶ Ἰσραηλῖται καλούμενοι, ὁ κυριώτερος λαὸς τῆς Σημιτικῆς φυλῆς, διάγοντες ἔτι βίον νομαδικὸν ἀνεχώρησαν ἀπὸ τῆς Ἀρᾱμ (Μεσοποταμίας), χώρας τῶν Χαλδαίων, ἡγουμένου τοῦ Ἀβραὰμ (περὶ τὰ 2000 π. Χ.) καὶ κατῆλθον εἰς Χαρραν, τὰς πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ἰορδάνου κειμένας χώρας, καὶ ἐκεῖθεν ἔπειτα ἐπανελθόντες ἐξ Αἰγύπτου κατόκησαν εἰς γῆν Καναὰν, τὰς πρὸς δυσμὰς χώρας.

Ὁ Ἀβραάμ, ὃν καὶ οἱ Ἀραβες δέβονται καὶ παρ' οἷς Π. Χ.
καλεῖται Ἰβραχίμ, παρίσταται ἀρχηγέτης πολλῶν ἰσχυ-
ρῶν λαῶν. Ὁ ἀπὸ τῆς Σάραρας γεννηθεὶς υἱὸς Ἰσαὰκ
καὶ τούτου ὁ δεύτερος υἱὸς Ἰακώβ, ἀρχηγέτης τῶν
δώδεκα φυλῶν, εἶναι οἱ σεβαστότεροι πατριάρχαι τοῦ
Ἑβραϊκοῦ λαοῦ.

Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Ἰακώβ ὁ Ἰωδὴφ μεταφερθεὶς
ὡς δοῦλος εἰς Αἴγυπτον καὶ προαχθεὶς αὐτόθι ἐπὶ 1860
μέγα ἀξίωμα, παρέδχεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ κατοι-
κίαν ἐν Γεδέμ πλησίον τῆς Ἡλιουπόλεως.

Ἄλλ' ἔπειτα αἱ καταπιέσεις τῆς αἰγυπτιακῆς Κυ-
βερνήσεως ἐξήγειρον ἐν ταῖς καρδίαις τῶν καταθλιβο-
μένων τὸν πόθον τῆς γῆς τῆς ἐπαγγελθείσης εἰς
τοὺς πατέρας των.

Ὁ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Ὑψί-
στου διατελῶν Μωϋσῆς ἀνεφάνη ἡγεμὼν αὐτῶν καὶ
σωτὴρ ἤδη τὴν ἡλικίαν τεσσαρακοντούτης, καὶ ἐξή-
γαγε τοὺς Ἑβραίους ἐκ τῆς ξένης γῆς. Ἐν μηνὶ τρίτῳ 1530
τῆς ἐξόδου ἔδωκεν ὁ μέγας Μωϋσῆς εἰς τὸν λαόν
τον πολίτευμά τι, γράψας νόμους τινὰς καὶ ὁρίδας
διαφόρους θρησκευτικὰς καὶ πολιτικὰς τάξεις.

Ὁ Μωϋσῆς ἀποθανὼν ἄφηκε διάδοχον Ἰησοῦν 1480
τοῦ Ναυῆ, ἐφ' οὗ ἐπροχώρησαν οἱ Ἑβραῖοι πρὸς
ἀνατολὰς καὶ ἐκυρίευσαν τὴν Παλαιστίνην. Μετὰ
ταῦτα διεμοιράσθησαν τὴν κατακτηθεῖσαν χώραν αἱ
δώδεκα φυλαί, εἰς αἷς διηγεῖτο ὁ λαός· ἀλλὰ δὲν διέ-
μειναν ἡσυχοὶ ἀπὸ ἐπιθέσεις γειτόνων λαῶν ἀποκα-
τασταθέντες ἐν τῇ γῇ Καναάν.

Ἐποχὴ Κριτῶν.

Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν ἐπὶ τριακόδια ἔτη κατὰ καιροὺς ἀνεφάνησαν ἐν τοῖς ἐσχάτοις κινδύνοις καὶ ταῖς ἐπιδρομαῖς τῶν ἀλλοφύλων ἡρώες τινες σωτῆρες τῆς ἔθνηκῆς τιμῆς καὶ τοῦ Μωσαϊκοῦ πολιτεύματος· καὶ ἐκαλοῦντο Κριταὶ (Σουφφῆτοι).

Οἱ ἐπισημότεροι αὐτῶν ἦσαν Ἀθαναήλ, Δεβόρα ἡ προφῆτις, Γεδεὼν, Ἰεφθᾶ, Σαμψών. Εἶτα Ἦλι ἱερεὺς καὶ Κριτῆς συνάμα.

1186 Ἀποθανόντα δὲ τὸν Ἦλιν διεδέχθη Σαμουήλ, ὁ παρ' αὐτῷ ἀνατραφεὶς, ὃς ἔσωσε τὸν λαὸν ἐκ τοῦ ἐσχάτου κινδύνου.

Ἐποχὴ Βασιλέων.

1098 Ὁ Σαμουήλ κατ' ἐπίμονον αἵτησιν τοῦ λαοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς Βασιλέα τὸν Σαοὺλ ἐκ τῆς φυλῆς Βενιαμίν.

1088 Ἀποθανόντος δὲ αὐτοῦ ἀνηγορεύθη βασιλεὺς Δαβὶδ ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα, ἀνὴρ ἑξοχος ὡς προφῆτης καὶ ποιητῆς καὶ στρατηγὸς ἄριστος.

Ὁ Δαβὶδ ἐκυβέρνησεν ἐπὶ παντὸς τοῦ λαοῦ (τῶν 12 φυλῶν) ἀπὸ 1048—1014· καὶ ὕψωσε τὸ Ἑβραϊκὸν κράτος διὰ πολέμων καὶ κατακτήσεων καὶ φρονίμου κυβερνήσεως εἰς μέγαν βαθμὸν δυνάμεως· ἐξέτεινε τὰ ὅρια αὐτοῦ ἀπὸ Εὐφράτου μέχρι τῆς Μεσογείου καὶ ἀπὸ τῆς Φωϊκῆς μέχρι τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου· κυριεύσας δὲ τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ κρατουμένην ὑπὸ ἀλλοφύλων ἀνέδειξεν αὐτὴν πρωτεύουσαν τοῦ μεγάλου κράτους του.

Ἀλλ' ὁ εὐσεβὴς καὶ ταπεινόφρων οὗτος βασιλεὺς ἐνήργησεν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ λαοῦ αὐτοῦ καὶ

δια τῆς λυρικῆς του ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς. π.χ.

Σολομών ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὁ περιφημότερος τῶν βασιλέων τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ, ἀναβαίνει τὸν θρόνον ἐν καιρῷ εἰρήνης. Ἐπ' αὐτοῦ τὸ βασίλειον φθάνει εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης καὶ ἰσχύος· ἀλλὰ τέλος παρεκκλίνει καὶ παρακμάζει. Οὗτος ἔκτισε τὸν περίφημον ναὸν ἐπὶ τοῦ λόφου Μορία διὰ ξένων τεχνητῶν καὶ ἐργατῶν· ἔκτισε δὲ καὶ τὴν ἐπίσημον πόλιν Παλμύραν (Ταδμώρ).

Διαίρεσις τοῦ κράτους.

Ἀποθανόντος τοῦ Σολομώντος ἐξεργάη στάσις κατὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ῥοβοάμ, καὶ διηρέθη τὸ κράτος εἰς δύο. 915

Καὶ αἱ μὲν δέκα φυλαὶ ἀνηγόρευσαν βασιλέα τῶν Ἱεροβοάμ τὸν στρατηγόν, καὶ ἀπέτέλεσαν ἴδιον βασίλειον, ὀνομασθὲν τοῦ Ἰσραὴλ μὲ πρωτεύουσαν πρῶτον Σιχέμ, εἶτα Σαμάρειαν (Σεβαστήν).

Αἱ δὲ δύο φυλαὶ τοῦ Ἰούδα καὶ Βενιαμὴν μείναισαι πισταὶ εἰς τὸν νόμιμον διάδοχον τοῦ θρόνου· Ῥοβοάμ ἀπετέλουν τὸ Ἰουδαϊκὸν βασίλειον λεγόμενον μὲ πρωτεύουσαν τὴν Ἱερουδαλήμ. Καὶ τὸ μὲν βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ διαρκεῖ ἔτη 253 ὑπὸ 20 βασιλεῖς, καὶ τέλος βασιλεύοντος τοῦ Ὡσηὲ καταστρέφεται ὑπὸ Σαλμανασσάρ, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ λαοῦ μεταφέρεται εἰς τὰ βῆθη τῆς Ἀσίας καὶ αὕτη εἶναι ἡ λεγομένη αἰχμαλωσία Ἀσσυρίων. 721

Τὸ δὲ βασίλειον τοῦ Ἰούδα διατηρεῖται ἔτη 390 ὑπὸ 20 ὡσαύτως βασιλεῖς, ἀπογόνους πάντας τοῦ Ῥοβοάμ· καὶ ἐπὶ Σεδεκίου, βασιλέως εὐσεβοῦς καὶ πιστοῦ, ὑποκύπτει εἰς τὸν μέγαν κατακτητὴν τῆς Ἀσίας, τὸν Να-

Η. Χ.
585

βουχοδονόσσορα, ὃς καταστρέψας τὴν Ἱερουσαλήμ ἀπ' ἑρὶ αἰχμαλώτους εἰς Βαβυλῶνα καὶ τὸν βασιλέα καὶ πλείστους τῶν κατοίκων· αὕτη δὲ ἡ αἰχμαλωσία Βαβυλῶνος λεγομένη λογαριάζεται ἀπὸ τοῦ 604, ὅτε ἤρχισαν νὰ αἰχμαλωτίζωσιν εἰς Βαβυλῶνα Ἰουδαίους, μέχρι τοῦ 535.

Μετὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν πατρίδα τῶν καὶ διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς Περσίας.

Ὁ Ἑβραϊκὸς λαὸς ἐξέχει τῶν λοιπῶν τῆς Ἀσίας λαῶν κατὰ τὴν γνῶσιν ἣν εἶχε τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Οἱ Ἑβραῖοι ἐθεώρουν ἑαυτοὺς ὡς μίαν οἰκογένειαν, ἧς πατήρ καὶ ἀρχηγὸς ἦν ὁ Θεός, παιδαγωγῶν αὐτοὺς διὰ βραβείων καὶ τιμωριῶν πάντοτε.

Ὅντες δὲ τὸ κατ' ἀρχὰς νομαδικοὶ μετὰ τὴν κατάρτησιν τῆς Παλαιστίνης ἐνησχολήθησαν ἐπιμελῶς εἰς τὴν γεωργίαν· ἀλλ' ἐκ τῶν ὥραιων τεχνῶν μόνον εἰς τὴν μουσικὴν ἐπέδωκαν.

Ἡ γλῶσσά τῶν ἦν Σημιτικὴ· γράμματα δὲ εἶχον φοινικικά. αἱ γυναῖκες αὐτῶν δὲν ἦσαν περιορισμέναι ὡς αἱ τῶν λοιπῶν Ἀσιατῶν.

ΦΟΙΝΙΚΕΣ.

Οἱ Φοίνικες, λαὸς Σημιτικὸς, κατόικουν πρότερον παρὰ τὸν Περσικὸν κόλπον. Ἐκείθεν δὲ μεταβάντες ἤδη πρὸ τῆς τῶν Ἑβραίων ἐλεύσεως ἐκ Μεσοποταμίας ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν ἀπὸ Καρμηλίου ὄρους βορείως ἐκτεινομένην παραλίαν μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ὀρούτου ποταμοῦ, κληθεῖσαν καὶ αὐτὴν Φοινίκην. Ὠνομάσθη δὲ ὁ λαὸς οὗτος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Φοίνικες.

Ἐκ τῶν πόλεων τῆς Φοινίκης αἱ ἐπισημότεραι ἦσαν ^{π.χ.} ἡ Σιδὼν καὶ ἡ Τύρος. Διωκεῖτο δὲ ἐκάστη πόλις ἀνεξαρτήτως ἀπ' ἀλλήλων. Ἡ Σιδὼν ἀναφέρεται ἤδη ἐπὶ Ἰωσήφ ὡς πόλις ἐμπορική· ἀλλὰ καὶ παρ' Ὀμήρῳ εἶναι γνωστὰ τὰ ὑφάσματα αὐτῆς.

Ἡ Σιδὼν ἀπέκτισε καὶ ἄλλας ἐν Φοινίκη πόλεις καὶ τὴν ἔπειτα ἰσχυρὰν γενομένην Τύρον.

Ἡ Τύρος ἐπὶ Δαβὶδ καὶ Σολομῶντος ἦν ἡ λαμπροτέρα τῆς Ἀσίας πόλις καὶ ἡγεμονίς πασῶν τῶν Φοινικικῶν πόλεων.

Οἱ Τύριοι εἶχον τότε μόνον τὸ ἐμπόριον τοῦ ὕλου, τοῦ πορφυροῦ καὶ ἐρυθροῦ χρώματος (κερμῆς λεγόμενον). Εἶχον μεγάλα καὶ καλῶς καὶ πολυτελῶς ναυπηγημένα πλοῖα. Ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Ἰζάμ ἔγινε σύμμαχος καὶ φίλος μετὰ τοῦ Δαβὶδ καὶ Σολομῶντος.

Οἱ Φοινικεῖς κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἐδύστησαν πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἀποικίας, οἷον εἰς Κύνυρον, Κρήτην, Θάσον, καὶ ἄλλας νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ εἰς τὰ παράλια τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Ἠπείρου. Ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν Σικελίαν καὶ Σαρδηλίαν (Σαρδὼ) καὶ Κόρκυαν (Κύρνον).

Περὶ δὲ τὸ 880 ἔτος ἐθιμελίωσαν τὴν ἐπισημοτέραν ⁸⁸⁰ πασῶν τῶν Φοινικικῶν ἀποικιῶν Καρχηδόνα εἰς τὴν Τύνιδα τῆς Ἀφρικῆς. Ἀρχηγέτις δὲ ἦν Αἰδὼς, ἡ ἀδελφὴ τοῦ βασιλέως τῆς Τύρου Πηγυαλίωνος. Ἐπειτα ἐξετάθησαν μέχρι τῶν ἰσχυρῶν τῆς Μεσογείου εἰς Ἰσπανίαν, κτίσαντες ἐκεῖ τὰ Γάδειρα (τὰνὺν Kadia) καὶ τὴν Ταρτησσόν· ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ἔπλευσαν καὶ μέχρι τῶν Κασιτεριδῶν λεγομένων, τῶν νῦν βρεταννικῶν νήσων. Κυριευθεῖσης τελευταίου τῆς Τύρου ὑπὸ Σαλμανασάρ οἱ ἐκλεκτότεροι τῶν κατοίκων

Π.Χ. ὠχυρώθησαν εἰς τὸ ἀπέναντι κείμενον νηιδίδιον, τὴν ἑκτοτε κληθεῖσαν νέαν Τύρον.

Ἡ νέα αὕτη Τύρος διέμεινεν ἀπόρρητος ἡματιώ-
 σασα ὅχι μόνον τότε τὴν ὁρμὴν τοῦ Ἀσσυρίου κα-
 τακτητοῦ, ἀλλ' ἔπειτα καὶ τὰς ἐφόδους τοῦ τρομεροῦ
 Ναβονχοδονόσσορος. Τελευταῖον μετὰ ἐπτάμηνον ἡρωϊ-
 κὴν ἀντίστασιν μόλις ἐξεπολιορκήθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου
 333 Ἀλεξάνδρου.

Οἱ Φοίνικες ἦσαν ὁ βιομηχανικώτατος καὶ ἐμπορι-
 κώτατος τῆς ἀρχαιότητος λαός. Καὶ τὰ μὲν βιομηχα-
 νήματα αὐτῶν ἦσαν ἡ κατασκευὴ τοῦ ὕελου, ὁ χρω-
 ματισμὸς τῶν ὑφασμάτων, τὰ λινὰ ὑφάσματα τῆς
 Σιδῶνος, τὰ διάφορα ἐκ χρυσοῦ, ἀργύρου, ἐλεφαν-
 τίνου, ἐβένου, ἡλέκτρον κατασκευασμένα σκεύη· τὰ δὲ
 ἐμπορεύματα πολλὰ καὶ διάφορα.

Εἰς αὐτοὺς ἀποδίδεται ἡ εὐρεσις τῆς κατασκευῆς
 τοῦ ὕελου, ἡ εὐρεσις τοῦ πορφυροῦ ἐκ τῶν κογ-
 χυλίων τῆς θαλάσσης, ἡ ἐφεύρεσις τῆς ἀριθμητικῆς
 καὶ τοῦ ἀλφαβήτου.

Ἡ θρησκεία αὐτῶν ἦν εἰδωλολατρεία συγχωροῦσα
 καὶ ἀνθρωπίνους θυσίας. Πρωτεύοντες δὲ θεοὶ ἦσαν
 Βαάλ, ἥλιος θεὸς, καὶ ἕτερος θεὸς ὃν οἱ Ἕλληνες μὲ
 τὸν Ἡρακλέα παραβάλλουσιν.

Ἐκ τῆς Φοινίκης φαίνεται διεδόθη εἰς τοὺς Ἕλ-
 ληνas ἡ λατρεία τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τῶν Φοινίκων
 Ἀστάρτης καλουμένης.

ΜΗΔΟΙ ΚΑΙ ΠΕΡΣΑΙ.

Μῆδοι καὶ Πέρσαι ἦσαν οἱ κυριώτεροι λαοὶ τῆς φυ-
 λῆς τῶν Ἀρίων (Αἰριῶ) ἢ τοῦ Ἰράν (χώρας).

Καὶ οἱ μὲν Μῆδοι κατέκονν τὴν χώραν τὴν

μεταξὺ Τίγρητος, Κασπίας θαλάσσης, Ἀρμενίας, Ἀδουρίας καὶ Περσίας. Οἱ δὲ Πέρσαι τὴν ἐκείθεν τοῦ Τίγρητος πρὸς τὸν Περδικὸν κόλπον ἐκτεινομένην χώραν μεσημβρινῶς τῆς Μηδίας (τανῦν Φαρσιδῶν).

Οἱ Μῆδοι τὴν ἐβδόμην π. χ. ἑκατονταετηρίδα ἀναφαίνονται εἰς τὴν ἱστορίαν. Αποβείδαντες τὸν ζυγὸν τῶν Ἀδουρίων ἀναγορεύουσι βασιλέα καὶ κριτὴν αὐτῶν Αἰθίοζην. Θεμελιούσι τὰ Ἐκβάτανα, τὴν ἀπὸ τοῦδε πρωτεύουσαν τῆς Μηδίας.

Ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος αὐτοῦ Φραόρτης ὑπέταξε τοὺς ὁμοφύλους Πέρσας· ἀλλ' εἰς μάχην μὲ τοὺς Ἀδουρίους ἡττηθεὶς ἐποθνήσκει.

Κναξάρης ὁ υἱὸς τοῦ Φραόρτου ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ Ναβοπολασσῶρ ἐπέδραμε κατὰ τοῦ Ἀδουριακοῦ κράτους, καὶ καταστρέψας αὐτὸ διείλε μετὰ τοῦ συμμαχου του τὰς κατακτηθείσας χώρας. Ἀπῆλλαξε δὲ τὸν τόπον ἀπὸ τῶν ἐπὶ εἴκοσι καὶ ὀκτὼ ἔτη ἐπιδρομῶν καὶ λεηλασιῶν τῶν ἐκ Βορρᾶ εἰσβαλλόντων Σκυθικῶν λαῶν. Τελευταίον ἐπολέμησε τοὺς Αὐδοὺς· ἀλλὰ μετὰ τινα ἔτη συνομολογήσας εἰρήνην καὶ φιλίαν μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Αὐδίας, Ἀλνάττου, ἐνύμφευσε τὸν υἱόν του μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀλνάττου.

Τὸν Κναξάρην διαδέχεται ὁ υἱὸς του Ἀδυνάργης. Ἐπ' αὐτοῦ ἀποστατήσαντες οἱ Πέρσαι, ἡγουμένου τοῦ Κύρου, οὐ μόνον κατέλυσαν τὴν ἐξουσίαν τῶν Μήδων, ἀλλὰ καὶ ὑπέταξαν αὐτούς.

850

Ἀλλ' ἡ τάξις τῶν ἱερέων τῆς Περσίας διετέλεσε συγκειμένη ὑπὸ Μήδων. Οἱ Μῆδοι οὗτοι ἱερεῖς ἐκαλοῦντο Μάγοι.

Κῦρος (=ἥλιος, ἐβρ. Κορὲς), ὁ πρῶτος βασιλεὺς καὶ θεμελιωτὴς τοῦ βασιλείου τῆς Περσίας,

Π. Χ. ἐπανέσκει τὸ κράτος δι' διαφόρων κατακτήσεων.
 Κροῖσος δὲ ὁ βασιλεὺς τῆς Λυδίας φοβούμενος
 τὴν ἀνέξῃσιν τῶν Περσῶν καὶ θέλων νὰ παντήσῃ τὸν
 κίνδυνον ἐστρατεύει κατὰ τοῦ Κῦρου μετὰ δυνά-
 μεως ἱκανῆς. Ἀλλὰ διαβὰς τὸν Ἄλυν ποταμὸν καὶ
 συνάψας μάχην ἡττᾶται ὑπὸ τοῦ Κῦρου καὶ εὐθὺς
 ἀποχωρεῖ εἰς Σάρδεις, ἵνα προπαραδοκευασθῇ ἐτι καλ-
 λίτερον. Ὁ δὲ Κῦρος ἀπροσδοκῆτως εἰσβάλλει εἰς
 Λυδίαν καὶ κυριεύσας τὰς Σάρδεις, τὴν πρωτεύου-
 σαν τοῦ Λυδικοῦ βασιλείου, ἀπάγει αἰχμάλωτον καὶ
 552 τὸν Κροῖσον αὐτόν.

Μετ' οὐ πολὺ καὶ ἅπασαι αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις τῆς
 Μικρᾶς Ἀσίας, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς Λυδίας διατελοῦ-
 σαι, ἀνεγνώρισαν τὴν Περδικὴν κυριαρχίαν πλὴν Τέω
 καὶ Φωκαίας.

Τὴν αὐτὴν τύχην ἔσχε καὶ τὸ Βαβυλωνικὸν βα-
 σίλειον συνδέσαν συμμαχίαν μετὰ τοῦ Κροῖσου.
 559 διότι ὁ Κῦρος κυριεύσας τὴν Βαβυλῶνα ὑπο-
 βάλλει εἰς τὸν ζυγὸν τῆς Περσίας καὶ τοῦτο. Τοὺς
 ἐκεῖ αἰχμαλώτους Ἑβραίους ἀπέστειλε πάντας εἰς τὴν
 πατρίδα των.

Συρία δὲ καὶ Φοινίκη καὶ Κιλικία καὶ ἄλλα τῆς
 Ἀσίας μέρη ὑπετάχθησαν ἐκουσίως.

Πανταχοῦ δὲ ἄφινεν ὁ Κῦρος (ὥς καὶ οἱ ἔπειτα
 βασιλεῖς τῶν Περσῶν καὶ ἐτι νῦν ἡ Τουρκία) ἀμε-
 τάβλητον τὸ ἐσωτερικὸν πολίτευμα τοῦ τόπου κατὰ τὰ
 ἥθη καὶ ἔθιμα αὐτῶν.

Ἐκτίσε δὲ παρὰ τὰ Ἐκβάτανα ἄλλην νέαν πρω-
 τεύουσαν τοῦ κράτους, τὰ Σοῦδα.

Πολεμῶν τελευταῖον κατὰ τὴν νῦν Τουρκικὴν με-
 λαοὺς νομαδικοὺς (Μασσαγέται, Τόμυρις) ἐν τινι μά-
 χῃ ἐνίκησε μὲν, ἀλλὰ τραυθεὶς καιρῶς ἀπέθανε. Τὸ

σῶμα ἐτάφη εἰς Πασαργάδας ἐν τοῖς βασιλικοῖς τάφοις. Π. Χ.

Τὸν Κῦρον διαδέχεται ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ υἱὸς 530
Καμβύσης. Οὗτος ἐκστρατεύει εἰς Αἴγυπτον καὶ καταβαλὼν τὴν Αἰγυπτιακὴν δύναμιν λαμβάνει αἰχμάλωτον καὶ τὸν βασιλέα Ψαμμήνιτον. Ὁ Καμβύσης ἦν ὁμοῦ χαρακτηριστός.

Ἀπόντος τοῦ Καμβύσου ἐν Αἰγύπτῳ ἦρχε τῆς Περσίας ὡς ἐπίτροπος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Σμέρδης (Ταρναξάρτης). Ἐν τούτοις Μάγος τις ἀτιμασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἀπέρχεται εἰς Καμβύσην πνέων ἐκ δίκησιν, καὶ διαβάλλει τὸν Σμέρδην πρὸς τὸν ἀδελφόν του ὡς ἔχοντα φιλαρχικοὺς σκοπούς. Ὁ δὲ πιστεύει, ὦν καὶ ἄλλοθεν ὑποπτος, καὶ παραγγέλλει εἰς τὸν Μάγον συνεννοηθεὶς μετὰ τινων ἀρίστων Περσῶν νὰ φονεύσῃ ἐν κρυπτῷ τὸν ἀδελφόν του καὶ νὰ κρατῇ τὴν ἐξουσίαν ὡς Σμέρδης μέχρις οὗ ἐπιστρέψῃ.

Ταῦτα πάντα ἐξετελέσθησαν οὕτω καὶ οὐδεὶς ἐγνώριζέ τι· διότι ὁ Μάγος, ὁ Ψευδοσμέρδης λεγόμενος ἐν τῇ ἱστορίᾳ, οὐδέποτε ἐξήρχετο τῶν ἀνακτόρων.

Ἄσπερον καθυποτάξας ὁ Καμβύσης ἐντελῶς τὴν 522
Αἴγυπτον ἐπέστρεφεν εἰς Περσίαν, καὶ καθ' ὁδὸν πληροῦναι καίως ἑαυτὸν τυχαίως· μέλλων δὲ ἀποθανεῖν λέγει τὸ μυστικὸν περὶ τοῦ Ψευδοσμέρδου εἰς τοὺς περὶ αὐτόν. Ἀλλ' ὁ Ψευδοσμέρδης διετηρήθη εἰς τὸν θρόνον ἥδη ἑννέα μῆνας μετὰ τὸν Καμβύσον θάνατον· διότι καὶ ὑπὸ τῶν φυλετῶν του (Μήδων) ὑπεστηρίζετο καὶ ἡ διαβεβαίωσις τοῦ Καμβύσου δὲν ἐπιστεύετο ὑπὸ παντὸς τοῦ λαοῦ. Τέλος ὅμως συννομόσαντες ἐπὶ τῶν ἐπισημοτέρων στρατηγῶν ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Πασαργαδῶν, καὶ ἀνακαλύψαντες τὴν ἀλήθειαν δολοφονοῦσι τὸν Ψευδοσμέρδην ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων.

Π. Χ.
821

Δαρείος ὁ Ὑστάδπου, εἰς τῶν ἐπὶ τούτων συνω-
μοτῶν, ἐκλέγεται βασιλεὺς καὶ βασιλεύει ἔτη 36.
(521—485.)

Ὁ Δαρείος διαίρει τὸ κράτος εἰς εἰκοσι σατραπίας
(νομούς).

Ἐν πρώτοις οἱ Βαβυλώνιοι εὐρόντες εὐκαιρίαν ἀ-
ποστατοῦσιν. Ὁρμηθεὶ δὲ κατ' αὐτῶν ὁ Δαρείος μετὰ
πολυαριθμὸν στρατοῦ, καὶ μόλις μετὰ διετὴ μάταιαν
πολιορκίαν κυριεύει τὴν πόλιν διὰ τῆς ἐντελοῦς ἀφο-
σιώσεως τοῦ στρατηγοῦ του Ζωπύρου, κρημνίσας δὲ
τα τεῖχη καὶ κατασφάξας πολλοὺς ἀπῆλθεν.

Ἐκστρατεύει κατὰ τῶν βορείων τῆς Ἀφρικῆς παρα-
λίων, ἄλλ' ἀποτυγχάνει.

Ἐκστρατεύει πρὸς ἀνατολὰς καὶ καθυποτάττει εἰς
τὸ κράτος του τὸ πλεῖστον μέρος τῆς δυτικῆς Ἰνδίας.

513 Κινεῖ μέγαν στρατὸν κατὰ τῶν Σκυθῶν ἐκείθεν τοῦ
Δουνάβεως· μεταβιβάζεται τὸ περικλινὲς ἐξ Ἀσίας εἰς
Εὐρώπην διὰ Χαλκηδόνος (Κωνσταντινουπόλεως) ἐπὶ
γεφυρώσεως ὃ δὲ στόλος διοικούμενος ὑπὸ Ἑλλήνων
καὶ Φοινίκων συναντᾷ εἰς τὸν Δούναβιν τὸν στρα-
τόν. Ἄλλ' ἐκείθεν μὲν ἄπρακτος ἐπιστρέφει ἡ δὲ
Θράκη καὶ Μακεδονία ὑποκύντουσιν αὐτῇ τὴν Περ-
σικὴν δυνάμιν.

502 Ἐξεργάγη ἡ Ἰωνικὴ ἐπανάστασις, ἥτις ἀπέτυχεν,
(Ἀρισταγόρας, Ἰστιαῖος) διαρκέσασα μέχρι 496.

Ἀφορμὴν τὴν τιμωρήσῃ τοὺς Ἀθηναίους καὶ Ἑρε-
τριεῖς, βοηθήσαντας τοὺς ἀποστάτας, ἐκπέμπει κατὰ
493 τῆς Ἑλλάδος τὸν γαμβρὸν του Μαρδόνιον μετὰ στρα-
τοῦ καὶ στόλου ἄλλ' ὑπὸ τρικυμίας περὶ τὸν Ἄ-
θωνα καταστρέφεται τὸ πλεῖστον τῆς δυνάμεως.

490 Τὸ δεύτερον Δάτις καὶ Ἀρταφέρνης ἐν Μακεδῶνι,
ὅπου ἡττᾶται κατὰ κράτος ὁ Περσικὸς στρατός.

Ἀποθνήσκει ὁ Δαρείος καὶ τὸν διαδέχεται ὁ νεώ- Π. Χ. 485
τερος υἱὸς αὐτοῦ Ξέρξης συνεργεία τῆς μητρὸς Ἀτόσ-
σης, καὶ βασιλεύει μέχρι 467.

Ὁ Ξέρξης ἔρχεται μετ' ἀπειραγίδμου στρατοῦ καὶ 480
στόλου κατὰ τῆς Ἑλλάδος· ἀλλ' ἐν Σαλαμῖνι
ἡττᾶται καὶ ἔπειτα ἐν Πλαταιαῖς ἐντελῶς.

Ὁ Ξέρξης ἰδολοφονήθη ὑπὸ Ἀρταβάνου τινὸς 467
ἀρχηγοῦ τῶν δορυφόρων τοῦ βασιλέως, ὅστις θέλων
νὰ ἀναβιβάσῃ εἰς τὸν θρόνον τὸν ἴδιον οἶκον, ἀφοῦ
ἤδη ἐφόνευσε τὸν Ξέρξην, προσέρχεται εἰς τὸν υἱὸν
αὐτοῦ Δαρείον καὶ κινεῖ αὐτὸν κατὰ νεωτέρου ἀδελ-
φοῦ Ἀρταξέρξου, ὅστις φονεύει τὸν Δαρείον. Ἐπι-
τυχὼν δὲ ὁ Ἀρτάβανος νὰ ἄρῃ οὕτως ἐκ μέδου τὸν
πρεσβύτερον βασιλόπαιδα ὀρμᾷ κατὰ τοῦ Ἀρταξέρ-
ξου καὶ κυτᾷ αὐτὸν διὰ τοῦ ξίφους· ἀλλ' ὁ Ἀρ-
ταξέρξης μόνον τραπείας καταφέρει καιρίαν πληγὴν
κατὰ τοῦ δολοφόνου καὶ ἀναβαίνει τὸν θρόνον.

Ὁ Ἀρταξέρξης καταβαλὼν στάσιν κατ' αὐτοῦ κι- 424
νηθεῖσαν ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Ἀρταβάνου καὶ ἐν μέ-
ρει τιμωρήσας καὶ τοὺς ἀποστατήσαντας Αἰγυπτίους
ἀποθνήσκει 424.

οὗτον διαδέχεται Ξέρξης Β', καὶ μετὰ 45 ἡμέ- 423
ρας φονεύεται ὑφ' ἐνὸς τῶν νόθων αὐτοῦ ἀδελφῶν,
τοῦ Σογδιανοῦ, ὅστις καὶ αὐτὸς βασιλεύσας ἔξ
καὶ ἡμῶν μῆνας φονεύεται ὑπὸ ἄλλον νόθον ἀδελ-
φοῦ Ὁξοῦ, καλουμένου Δαρείου Νόθου.

Δαρείος ὁ Νόθος βασιλεύει μέχρι 404. ἐπ' αὐτοῦ ἡ 404
κυβέρνησις ἦτο ὅλως εἰς τὰς χεῖρας τῶν γυναικῶν,
καὶ μάλιστα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Παρυσάτιδος, ἥτις
καὶ ἡγάπα μᾶλλον τὸν νεώτερον αὐτῆς υἱὸν Κῦρον,
καὶ ἠθέλει αὐτὸν μᾶλλον ἐπὶ τοῦ θρόνου ἢ τὸν πρε-
σβύτερον Ἀρταξέρξην. Ἀλλ' ἀποθανόντος Δαρείου

Π. X. τοῦ Νόθου καταλαμβάνει τὸν θρόνον Ἀρταξέρξης ὁ ἐπικληθεὶς Μνήμων διὰ τὸ μέγα αὐτοῦ μνημονικόν. Κατ' αὐτοῦ ἐκστρατεύσας ὁ ἀδελφὸς Κύρος ἀπέτυχε.
 364 Ἀποθανόντος τοῦ Ἀρταξέρξου ἀναβαίνει τὸν θρόνον εἰς τῶν νεωτέρων νύων αὐτοῦ Ὡχος ἢ Ἀρταξέρξης Γ', φονεύσας πρῶτον πλείστους τῶν οἰκείων ἄλλα καὶ αὐτὸς βασιλεύσας μέχρι 339 φονεύεται διὰ δηλητηρίου ὑπὸ τινος τῶν εὐνούχων του, ὅστις ἔθε-
 339 σεν εἰς τὸν θρόνον τὸν ἀνήλικον υἱὸν τοῦ Ἀρταξέρξου, Ἀρσῆν. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ φονεῖται καὶ τοῦτον ὁ εὐνοῦχος ἡλικιωθέντα καὶ ἀννηφόνει εἰς τὸν
 336 θρόνον ἀπόγονόν τινα Δαρείου τοῦ Νόθου Δαρείου τὸν Κοδομανόν. Οὗτος εἶνε ὁ τελευταῖος τῆς Περ-
 330 σίας βασιλεὺς.

Ὁ Περσικὸς λαὸς ἀπλοῦς καὶ μὲ ἀρετὰς ἐπὶ Κύρου κατὰ μικρὸν ἐξηχρειώθη πολὺ.

Τὰ τῆς πολιτείας μέλη ἦσαν πρῶτον μὲν οἱ Μάγοι ἐκ τῆς ἱερατικῆς τάξεως, χρίοντες τὸν βασιλέα καὶ ἀναγράφοντες τὰ τῆς βασιλείας χρονολογικῶς. Ἐπειτα δὲ ἔπτα ἡγεμόνες τοῦ κράτους, ἐλευθέρων ἔχοντες εἵσοδον πρὸς τὸν βασιλέα. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐθεωρεῖτο ὡς ἱερὸν πρόσωπον, καὶ ἐπροσκυβεῖτο πάντων. Ὅλον δὲ τὸ κράτος διηγεῖτο εἰς 20 σατραπίας. Εἰς τὰς τέχνας πολὺ ὀλίγον ἐπέδωκαν. Πρωτεύονσαι τοῦ κράτους ἦσαν τὰ Σοῦσα (κατὰ τὸ ἔαρ) καὶ Ἐκβάτανα τῆς Μηδίας (κατὰ τὸ θέρος) καὶ Περσέπολις καὶ Πασαργάδαι.

Ἡ θρησκεία τῶν Περσῶν ἦν ἀστρολατρεία (ἡλιολατρεία) ἀρχηγὸς αὐτῆς ὁ μυθικὸς Ζωροάστρης (Zerduscht). Ἐτι σήμερον ὑπάρχουσιν ὁπαδοὶ τῆς λατρείας αὐτοῦ Παρσὶς καλούμενοι ἢ Γουέβερροι ἐν Περσίᾳ καὶ Ἰνδίᾳ, καὶ ἀποδίδοντες εἰς αὐτὸν ὅπερ

ἔχουσιν ἱερὸν βιβλίον, καλούμενον Ζενδαβέστα=ὁ ζῶν λόγος.

Ἡ Περδική γλῶσσα διαμερίζεται εἰς τρεῖς ἐποχάς· εἶναι δὲ α) ἡ ἀρχαία θυγάτηρ τῆς Ζενδικῆς· καὶ ἐν ταύτῃ εἶναι τὰ ζωροαστρικὰ βιβλία μεσσηνοειδῆ γράμματα· β) ἡ μεσαία περδική, Μ. Χ. παρὰχθεῖσα ἐκ τῆς ἀρχαίας, καὶ γ) ἡ νεωτέρα ἢ καὶ σήμερον λαλουμένη.

ΕΛΛΗΝΕΣ.

Ἡ ἑλληνικὴ ἱστορία διαίρεται εἰς πέντε κυρίας περιόδους τάςδε.

Πρώτη περίοδος.

Μυθικοὶ χρόνοι. Ἀπὸ τῶν παναρχαίων κατοίκων μέχρι τῆς ἐκπορθήσεως τῆς Τρωάδος 1184 π. Χ.

Δευτέρα περίοδος.

Ὁργανίζονται δημοκρατίαι. Ἀκμάζει ἡ Σπάρτη καὶ αἱ Ἀθῆναι. Ἀπὸ τῆς ἐκπορθήσεως τῆς Τρωάδος μέχρι τῶν Μηδικῶν 1184—500 π. Χ.

Τρίτη περίοδος.

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν Μηδικῶν μέχρι τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου 500—431.

Τετάρτη περίοδος.

Παρακμή. Ἀπὸ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου μέχρι τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ μάχης 431—338.

Πέμπτη περίοδος.

Υποδούλωσις. Ἀπὸ τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ μάχης μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καταστροφῆς τῆς Κορίνθου. 338—146. π. Χ.

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Μυθικοί χρόνοι.

Ἀπὸ τῶν παναρχαίων κατοίκων μέχρι τῆς ἐκπορθήσεως
τῆς Τρωάδος.

Παναρχαῖοι τῆς Ἑλλάδος κάτοικοι ἦσαν οἱ Πε- Π. Χ.
λασγοί.

Οὗτοι μετὰ Ἰνᾶχον ἐν Πελοποννήσῳ θεμελιοῦσι τὰς περὶ
2000
πολιτείας Ἀρκαδίας, Ἀργους, Σικυνῶνος, καὶ ἐξα-
πλοῦνται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπὶ πάσης τῆς Χερσονή-
σου ταύτης.

Κέκροψ ἐκ Σαΐδος μετὰ τινων Αἰγυπτίων κατέ- περὶ
1850
πλευσεν εἰς Ἀττικὴν καὶ κτίσας τὴν ἄκρην Κεκρο-
πίαν (Ἀκρόπολιν) θεμελιοῖ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων.

Ἑλλήνες οὕτω κληθέντες ὑπὸ Ἑλλήνος τοῦ Λευ-
καλίωνος μεταναστεύσαντες τὸ πρῶτον εἰς Φωκίδα,
εἶτα εἰσβαλόντες εἰς Θεσσαλίαν ἔνεκα τοῦ κατακλυσμοῦ
ἀπώθησαν τοὺς ἐκεῖ Πελασγούς καὶ κατεστράφησαν ἢ
ἰσχυροτέρα ἐκεῖ φυλή.

Μεταγενέστεραι τῶν Ἑλλήνων κυριώτεραι φυλαὶ
εἰδὴν οἱ Δωριεῖς, οἱ Αἰολεῖς, οἱ Ἀχαιοὶ, οἱ Ἴωνες κατὰ
τὸν ἐξῆς ἱστορικὸν μῦθον. Λευκαλίων Προμηθέως

Π. Χ. Ἰαπετοῦ εἶχεν υἷον τὸν Ἑλληνα. ὁ δὲ Ἑλλήν τρεῖς υἱοὺς Αἴολον, Δῶρον, Ξοῦθον· ὁ δὲ Ξοῦθος Ἀχαιὸν καὶ Ἴωνα.

περὶ
1493 Κάδομος ἐκ Φοινίκης ἀποβιβάζεται εἰς Βοιωτίαν μετὰ τινων ἀποίκων, κτίζει τὴν ἄκραν Καδμείαν καὶ τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν· φέρει εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ γράμματα.

περὶ
1485 Μαντεῖον τῶν Δελφῶν.

Δαναὸς ἐξ Αἰγύπτου μετὰ τινων ἀποίκων ἀποκατασταίνεται ἐν Ἀργεῖ.

Πέλοψ φυχᾶς ἐκ Φρυγίας ἐλθὼν εἰς Ἥλιδα βασιλεύει· ἐξ αὐτοῦ ὠνομάσθη ἅπαντα ἡ γῶρα Πελοπόννηδος. Τὸ γένος αὐτοῦ (Πελοπίδαι) κατέστη ἰσχυρὸν ἐπὶ πολὺ.

περὶ
1260 Ὀρφεὺς ἐκ Θράκης ἀοιδὸς μορφώνει τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἥθη τῶν Ἑλλήνων.

περὶ
1250 Ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία. Ἰάσων μετὰ Θησέως καὶ Ἡρακλέους καὶ ἄλλων τινῶν ἡρώων πλέουσιν ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς εἰς Κολχίδα ἐν τῇ μαύρῃ θαλάσῃ (εὐξείνῳ πόντῳ), ἵνα λάβωσι τὸ χρυσοῦν δέρας (σύμβολον τοῦ πλούτου).

περὶ
1230 Θηβαϊκὸς πόλεμος. Οἰδίπους καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ.

1194 Τρωϊκὸς πόλεμος, ἡ πρώτη καὶ μεγάλη σύμπαντος τοῦ ἔθνους ἐκστρατεία. Πάρις ὁ Πριάμων, βασιλεὺς τῆς Τρωάδος, φιλοξενούμενος ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Μενελάου ἀρπάζει τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Ἑλένην. Διὸ ἅπαντα ἡ Ἑλλὰς ἐνοῦται πρὸς ἐκδίκησιν ὑπὸ ἡγεμόνα Ἀγαμέμνονα, τὸν ἀδελφὸν τοῦ Μενελάου.

Δέκα ἔτη διαρκεῖ ἡ πολιορκία τῆς Τρωάδος· τέλος πορθεῖται διὰ δόλου (δούρειος ἵππος). 1184.—Ἀχιλλεὺς καὶ Ἑκτωρ οἱ πρωτεύοντες ἥρωες.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ.

Ὁργανίζονται δημοκρατίαι. — Ἀκμάζει ἡ Σπάρτη καὶ αἱ Ἀθῆναι.
1184—590.

Κάθοδος τῶν Ἡρακλειδῶν ἡ εἰσβολὴ τῶν Δωριέων
εἰς Πελοπόννησον.

Π. Χ.

Οἱ Ἡρακλίδαι βοηθεῖα τῶν Δωριέων εἰσβάλλονσιν 1104
εἰς Πελοπόννησον καὶ κυριεύουσιν αὐτῆς. Ὀλίγον
κατ' ὀλίγον ὑπέταξαν τὰς Ἀχαιῆας πολιτείας (Πελο-
πιδῶν), Ἀργος, Σικυνῶνα, Μυκῆνας, Μεσσηνίαν, Αα-
κωνίαν, Κόρινθον, Ἡλιδά. (Κρεσφόντης, Τήμενος,
οἱ Ἀριστοδήμου παῖδες, Εὐρυσθένης καὶ Προκλῆς.)

Τῶν ἡττηθέντων Ἀχαιῶν πολλοὶ καταλαμβάνουσι
τὰ βόρεια τῆς Πελοποννήσου παράλια, τὴν Αἰγιάλειαν,
κληθεῖσαν ἔπειτα ἐξ αὐτῶν Ἀχαΐαν. Οἱ δὲ πρότερον
ἐκεῖ κατοικοῦντες Ἴωνες ἐκβληθέντες κατέφυγον εἰς
Ἀττικὴν, ὅπου διὰ τὸ ὁμόφυλον γίνονται δεκτοί· οἱ
δὲ Αἰολεῖς ἐκ Μυκηνῶν διωχθέντες πρῶτον μὲν εἰσ-
έρχονται εἰς Θοράκην, ἐκεῖθεν δὲ ἔπειτα μετοκίσθησαν
εἰς τὰ παράλια τοῦ πάλαι Τρωϊκοῦ βασιλείου.

Οἱ Δωριεῖς ἐξέτειναν τὰς κατακτήσεις των μέχρι καὶ
τῶν Μεγάρων.

Ἀρχαὶ τῶν δημοκρατικῶν πολιτευμάτων.

1100

Ἐν Θήβαις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ξάνθου καταρ-
γεῖται ἡ βασιλικὴ ἐξουσία καὶ ἀνατίθεται ἡ ἀνωτάτη
ἀρχὴ εἰς πολλοὺς (ἀριστοκρατία). Τὸ αὐτὸ γίνεται
καὶ ἐν Ἀργεῖ, Σικυνῶνι, Μυκῆναις· κατ' ὀλίγον δὲ ἐν
πάσαις ταῖς πόλεσιν εἰσχωρεῖ ἐλευθερώτερον πολίτευμα.
Καὶ τοὶ εἰς πολλὰς πολιτείας οὕτω διήκονται οἱ
Ἕλληνες, θεωροῦσιν ἑαυτοὺς ὡς ἔθνος ἀμέριστον. Τί

Π. Χ. δὲ ἀμφικτυονικὸν συνέδριον καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ οἱ κοινοὶ ἄγωνες διατηροῦσιν ἐργήρορον τὸ ἐθνικὸν πνεῦμα.

Καὶ τὸ μὲν Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον συγκροτούμενον ὑπὸ δώδεκα πόλεων ἦν ὁμοσπονδία τις ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ προστατεύῃ τὰ τοῦ ναοῦ τῶν Δελφῶν, καὶ τὰς μεταξὺ τῶν ἐνσπόνδων πόλεων διαφορὰς εἰρηνικῶς νὰ συμβιβάζῃ· συνεδρίαζε δὲ κατ' ἔτος δις ἐν Δελφοῖς καὶ Θερμοπύλαις. Πυλαγόρας, Ἱερομνήμων.

Ὁ δὲ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς ἦν κοινὸν τῶν Ἑλλήνων μαντεῖον. (ποῦ ἔκειτο;) Πυθία ἡ ἱέρεια ἀνήγγελλε τοὺς χρησμούς.

Ἀγῶνες δὲ μεγάλοι ἦσαν τέσσαρες οἱ ἑξῆς·

α'. Οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἄγωνες, Ὀλύμπια, πρὸς τιμὴν τοῦ Διὸς. ἀνανεωθέντες ὑπὸ Ἰφίτου (776) ἐωρτάζοντο κατὰ τετραετίαν ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἡλίδος. (τίνες ἦσαν οἱ ἄγωνες; ποῖος ὁ στέφανος;)

β'. Τὰ Πύθια πρὸς τιμὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος (Πυθίου) ἐωρτάζοντο κατ' ἀρχὰς μὲν κατὰ πᾶσαν ἐνναετίαν, ἔπειτα δὲ κατὰ τετραετίαν πλησίον τῶν Δελφῶν. (τίνες οἱ ἄγωνες, ὁ στέφανος ποῖος;)

γ'. Τὰ Ἰσθμια εἰς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος κατὰ τριετίαν ἐν τῷ Ἰσθμῷ.

δ'. Τὰ Νέμεια κατὰ τριετίαν ἐν Νεμέᾳ τῆς Ἀργολίδος εἰς τιμὴν τοῦ Διὸς. (Ἡρακλῆς.)

1068 Κόδρος διασώζει τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων διὰ θυσίας τῆς ζωῆς του. Καταργεῖται ἡ βασιλεία καὶ διορίζονται ἄρχοντες διὰ βίον ἐκ τοῦ γένους τοῦ Κόδρου. Μέδων ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Κόδρου ἐκλέγεται ῥχων. Νηλεὺς δὲ καὶ Ἀνδροκλῆς, νεώτεροι υἱοὶ τοῦ Κόδρου, μὴ εὐχαριστούμενοι

εἰς τὴν μεταβολὴν ταύτην τοῦ πολιτεύματος μετὰ τῶν Π. Χ.
Ἰωνῶν ἀπέρχονται εἰς μικρὸν Ἀσίαν καὶ κατοικίζον-
ται ἐκεῖ. (Μίλητος. Ἐφεσος.) Αἱ Ἰωνικαὶ ἀποικίαι.

Ἐκ τῆς γειτνίας τῶν ὁπωσοῦν ἤδη πολιτισμένων
Ανδῶν ὠφελοῦνται ἡθικῶς λίαν οἱ Ἴωνες.

Περὶ τὰ 1000 Ὁμηρος ἐκ Σμύρνης ἢ ἐκ Χίου.

Ανκουόργος υἱὸς Εὐνόμου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, 885
προσκαλεῖται εἰς τὸ νομοθετεῖν.

Ὁ σκοπὸς τῶν νόμων τοῦ Ανκουόργου ἦν περιορι-
σμος τῆς βασιλικῆς δυνάμεως ἰσότης τῶν πολιτῶν
καὶ ὑπεράσπις τῆς πατρίδος ἄνευ κατακτητικοῦ πνεύ-
ματος διὸ διαίρει τὰ κτήματα ἐξ ἴσου, νομοθετεῖ δι-
δηροῦν νόμισμα, κοινὰ δεῖπνα, συνσίτια, κοινὴν τῶν
παίδων ἀνατροφὴν ὑπὸ τῆς πόλεως. Ἡ Κυβέρνησις
ἀνατίθεται εἰς τοὺς δ' ὡ βασιλεῖς καὶ εἰς γερον-
σίαν διὰ βίον, συγκειμένην ἐξ 28 γερόντων ἡλικίας
ἄνω τῶν 60 ἐτῶν. Ἡ δὲ ἐκκλησία τοῦ λαοῦ,
εἰς ἣν ἕκαστος πολίτης ἄνω τῶν 30 ἐτῶν εἶχε ψῆφον,
ἀποφασίζει περὶ εἰρήνης καὶ πολέμου, ἐκλέγει τὰς
ἀνωτάτας ἀρχὰς καὶ τὴν γερονσίαν αὐτὴν, ἐπικυρό-
νει ἢ ἀπορρίπτει προτεινόμενα νομοσχέδια.

Οἱ ἔφοροι πέντε τὸν ἀριθμὸν κατ' ἔτος ἐκλεγόμε-
νοι ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ λαοῦ ἐπιτηροῦσι τὴν κυ-
βέρνησιν, τοὺς βασιλεῖς καὶ τὴν γερονσίαν.

Εἰλωτες ἀπόγονοι τῶν κατοίκων τοῦ καταστραφέν-
τος Ἑλούς χωρίου, δοῦλοι τῆς Σπάρτης.

Ὁ Ανκουόργος ὀρκίζας τοὺς πολίτας ἐπὶ τῷ δια-
τηρεῖν τοὺς τεθέντας νόμους μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς
του, ἀποδημεῖ καὶ πλέον δὲν ἐπιστρέφει.

Χρονολογία κατὰ Ὀλυμπιάδας.

Ἀπὸ τοῦδε ἔξακολουθοῦσιν οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες
ἀδικόπως μέχρι Θεοδοσίου 394 Μ. Χ.

Π. Χ. 752 Ἐν Ἀθήναις ἀντὶ τῶν διὰ βίον ἀρχόντων διορί-
ζονται ἑπτὰ ἄρχοντες ἐπὶ δεκαετίαν. Ὀλυμ. 7, 1

743 Πρῶτος μεσσηνιακὸς πόλεμος. 9, 2

ἕως 724 Ἡ ἄρχαρχὴ παρθένων Λακεδαιμονίων ὑπὸ νέων Μεσση-
νίων καὶ ὁ φόρος τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Τηλέκλον,
ζητοῦντος τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἀρχαχθιδῶν, παρέχονσι
τὴν πρώτην ἀφορμὴν εἰς τὸν πόλεμον. Μετὰ πολ-
λοὺς ἀγῶνας καὶ μάχας κυριεύουσιν οἱ Σπαρτιάται
τὸ φρουρίον τὴν Ἰθώμην καὶ ὑποδουλόνουσιν τοὺς
Μεσσηνίους. Ἀριστόδημος ὁ ἦρωας.

685 Δεύτερος μεσσηνιακὸς πόλεμος. 23, 4

Οἱ Μεσσηνιοὶ βαρέως φέροντες τὸν σκληρὸν τῆς
δουλείας τῶν Σπαρτιατῶν ζυγὸν ἐπαναστατοῦσι στρα-
τηγοῦντος τοῦ ἥρωος Ἀριστομένους Δίπυτι-
δου ἐξ Ἀρδαρίας.

Μετὰ πολλὰς νίκας καὶ ἥττας ἀμφοτέρων τῶν με-
ρῶν τελευταῖον ἡττῶνται κατὰ κράτος οἱ Μεσσηνιοὶ.
(668. Ὀλυμ. 28. 1.)

Ἡ Μεσσηνία γίνεται ἐπαρχία τῆς Σπάρτης. Πολλοὶ
δὲ τῶν Μεσσηνίων φεύγοντες τὴν πατρίδα πλέουσιν
εἰς Σικελίαν καὶ ἐκεῖ οἰκίζουσιν τὴν πόλιν Μεσσήνην
(καὶ νῦν ἔτι Μεσσέναν)· οἱ δὲ ὑπολειφθέντες ἐτάχθη-
σαν εἰς τὴν τάξιν τῶν Εἰλωτῶν.

Ἡγεμονία τῆς Σπάρτης.

681 Ἐν Ἀθήναις διορίζονται ἤδη ἐννέα ἄρχοντες
καὶ ἐπὶ ἔντος, ὃν ὁ πρῶτος καλεῖται ἐπώνυ-
μος, ὁ δεῦτερος βασιλεὺς, ὁ τρίτος πολέμαρχος, οἱ
δὲ λοιποὶ ἕξ θεσμοδότης. Ὁ λαὸς καταπιεζόμενος ὑπὸ
τῶν ἀριστοκρατικῶν (εὐπατριδῶν) ἐπιθυμεῖ γραπτὸν
νόμον.

Ὀλυμπ. 39, 1 Ἐπιφορτίζεται Δράκων, τῶν ἐννέα ἀρχόντων εἰς, να π.χ. 624
 θέσῃ νόμους διὰ τὸν λαόν· ἀλλὰ τὰ δεινὰ δὲν κατέ-
 παύσαν· ἡ δὲ αὐστηρότης τῶν νόμων αὐτοῦ διεγείρει
 τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν· ἡ πάλῃ μετὰ τοῦ λαοῦ
 καὶ τῶν ἀριστοκρατικῶν ἀυξάνει. Κύλων καὶ Με-
 γακλῆς ἀντίπαλοι. Τὸ Κυλώνειον ἄγος.

46, 3 Σόλων ὁ Ἐξηγεστίδου Κοδριδῆς τιμώ- 394
 μενος καὶ σεβόμενος παρὰ πάντων ἐκλεχθεὶς ἄρχων
 ἐπὶ νόμος κατὰ κοινὴν παραγγελίαν θέτει νόμους.
 Καταργοῦνται οἱ Δρακόντιοι νόμοι.

Κατὰ πρῶτον ὑπερτιμᾷ τὸ νόμισμα, τὴν μὲν εἰς
 ἑκατὸν ὑψώνει δραχμὰς, ἵνα ἐλαφρύνῃ τοὺς ὀφει-
 λέτας, ὅπερ ἐκλήθη σεισάχθεια.

Τὴν ἀνωτάτην νομοθετικὴν ἐξουσίαν ἀναθέτει εἰς
 τὸν λαόν· διαιρεῖ δὲ αὐτὸν κατὰ τὴν περιουσίαν (τί-
 μημα) εἰς τέσσαρας τάξεις, τοὺς πεντακοσιομέ-
 διμους, τοὺς ἱππεῖς (τριακοσιομεδίμους), τοὺς
 ξενγίτας (διακοσιομεδίμους) τοὺς θήτας. Ἐν
 τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ λαοῦ πᾶς πολίτης (ἐλεύθερος) ἡλι-
 κίας ἄνω τῶν 20 ἐτῶν εἶχε ψήφον· αἱ δὲ ἀρχαὶ ἤρουντο
 ἐκ τῶν τριῶν πρώτων τάξεων.

Ἡ ἀνωτάτη διοικητικὴ ἀρχὴ ἦν ἡ βουλὴ τῶν 400
 (καὶ ἔπειτα 500) ἀνδρῶν, κληρουμένων κατ' ἔτος ἐκ
 τῶν τριῶν μόνων τάξεων. Ἐξ αὐτῶν πεντήκοντα ἐξ
 ἐκάστης φυλῆς ἀλληλοδιαδόχως κατὰ κλῆρον εἶχον
 ἐπὶ 35 ἢ 36 ἡμέρας τὴν πρυτανείαν, ἥτοι τὴν
 ἐτελεστικὴν ἐξουσίαν. Οἱ πρυτάνεις διημέρευον καὶ
 ἴδιτοῦντο ἐν Πρυτανείῳ.

Καὶ ἡ βουλὴ ἐχρεώσκει νὰ συγκαλῇ τὴν ἐκκλησίαν
 ὁδῶν ἐκρινεν ἀναγκαῖον· ἐπρότεινε νομοσχέδια (προ-
 βούλευμα). Περὶ παντὸς ἔπρεπε πρῶτον ἡ βουλὴ νὰ
 προσκεφθῇ καὶ τὸ προβούλευμα νὰ προτείνῃ εἰς τὴν

Π.Χ. ἐκκλησίαν πρὸς ἐπιψήφιδιν (οὐδὲν πώποτε ὁ δῆμος ὅ,τι μὴ προβουλευθείεν ἢ βουλή οὐτ' ἐπέκρινεν οὐτ' ἐπεψήφισεν. Διον. Ἀλικ.).

Τὰ δὲ ψηφισθέντα εἶχον νόμον ἰσχὺν ἐκινρωθέντα καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου πάγου, τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου συγκροτουμένου ὑπὸ ἤδη γενομένων ἀρχόντων. Οἱ ἐννέα ἀρχοντες διέμειναν. Ῥαφειλον δὲ ἐν καιροῖς σπουδαίοις συγκαλεῖν τοὺς πρυτάνεις. Πᾶς πολίτης ὑπεχρεοῦτο νὰ ἔχη ἔργον τι ἢ τέχνην τινά. Ἡ ἀνατροφὴ τῶν παιδῶν ἀντιτίθετο εἰς τοὺς γονεῖς καὶ ἐπιτρόπους, οἵτινες ὑπεχρεοῦντο νὰ φροντίζωσι περὶ τῆς ἀνατροφῆς αὐτῶν ἐν μουσικῇ (ποιήσει καὶ μουσικῇ) καὶ γυμναστικῇ.

Ὁ Σόλων ὀρκίσας τοὺς συμπολίτας του εἰς τὸ διατηρεῖν τοὺς νόμους ἐπὶ 100 ἔτη ἀπεδήμησε τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ δεκαετίαν.

Φατρίαι ἐν Ἀθήναις. Οἱ μὲν πεδίαῖοι (κάτοικοι τῶν πεδιάδων, οἱ πλούσιοι) ἀρχηγὸν ἔχοντες Ἀνκοῦργον, ἐπιζητοῦσιν ἀριστοκρατικὸν πολιτεύμα, οἱ δὲ διακριοὶ ἢ ὑπεράκριοι (κάτοικοι τῶν ὄρειων), τῶν ὁποίων ἀρχηγὸς Πεισίστρατος, δημοκρατικὸν, οἱ δὲ πάραλοι ἀρχηγὸν ἔχοντες Μεγακλῆ μέτριον πολιτεύμα.

- 561 Ὁ Πεισίστρατος καταλαμβάνει τὴν Ἀρόπολιν μετὰ 54, τοὺς κορυνηφόρους σωματοφύλακας καὶ γίνεταί τύραννος τῶν Ἀθηνῶν. Ἐνοῦνται κατ' αὐτοῦ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν δύο ἄλλων κομμάτων, ὁ Μεγακλῆς καὶ ὁ Ἀνκοῦργος· ὁ δὲ Πεισίστρατος ἀναγκάζεται νὰ φύγῃ 558 ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ δὲ Μεγακλῆς φοβούμενος τὴν ἀνξάνουσαν δύναμιν τοῦ Ἀνκοῦργου διαπραγματεύεται 553 μετὸν Πεισίστρατον καὶ τῷ ὑπόσχεταί τὴν τυραννίαν, ἂν νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα του· ὁ δὲ Πεισίστρατος

^{Ὀλυμ.}
57 συναινεῖ καὶ ἐπανερχεται· ἀλλὰ παραβὰς τὰς ὑποχέ- π.Χ.
σεις του διώκεται καὶ δεύτερον ἐξ Ἀθηνῶν. 531

Μετὰ ἑνδεκα ἔτη ὁ Πεισίστρατος ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῶν Θηβαίων καὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις κόμματος του κυριεῦει τρίτον τὰς Ἀθήνας. Κυβερνᾷ ἡπίως καὶ δικαίως καὶ προάγει τὴν γεωργίαν καὶ τὰς τέχνας, ὠρᾷ τὴν πόλιν δι' οἰκοδομῆς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, ἐπιμελεῖται τῶν ἐπιστημῶν, καθιδρύει πρῶτος ἐν Ἑλλάδι δημοσίαν βιβλιοθήκην, καὶ τακτοποιεῖ τὰς Ὀμηρικὰς ὑαφφodias. Ἀποθνήσκει 528 Ὀλυμ. 63, 1 καὶ ἀφίνει κοινῶς εἰς τοὺς δύο του υἱοὺς Ἰππίαν καὶ Ἰππαρχον τὴν ἀνωτάτην ἐξουσίαν. Οὗτοι διοικοῦσι κατὰ τὸν τρόπον τοῦ πατρός.

Συνωμοσία τοῦ Ἀρμόδιου καὶ Ἀριστογεί-
τονος κατὰ τῶν τυράννων. Ὁ Ἰππαρχος ὑβρίδας δημοσίᾳ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Ἀρμόδιου πίπτει θῦμα ἰδιωτικῆς ἐκδικήσεως ἐν τῇ ἐορτῇ τῶν Παραθηναίων. ὁ Ἀρμόδιος παρὰ τοῦ Ἰππάρχου φονεύεται, ὁ δὲ Ἀριστογεί-
των συλλαμβάνεται (514).

Ὁ Ἰππίας ἀποβαίνει αὐτὸς ζητῶν διὰ τοῦ φόρου τῶν συνωμοστῶν νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν ἐξουσίαν του, συν-
δέει δὲ καὶ φιλικὰς σχέσεις μὲ τοὺς Πέρσας καὶ Σπαρ-
τιάτας.

67,2 Κατέρχονται οἱ ἐπὶ Πεισιστράτου ἐξορισθέντες καὶ 510
εἰς Μακεδονίαν καταφυγόντες Ἀλκμαιονίδαι, καὶ εὐ-
νοία τῆς Πηνθίας διότι ἀνέλαβον τὴν ἀνοικοδομὴν
τοῦ πυρποληθέντος ναοῦ κατορθοῦσι καὶ διὰ Σπαρ-
τιατῶν τὴν ἀποδιώξιν τοῦ Ἰππίου, ὃς καταφεύγει
εἰς Πέρσας.

Κλεισθένης υἱὸς τοῦ Ἀλκμαιονίδου Μεγα-
κλέους γίνεται ἀρχηγὸς τοῦ δημοκρατικοῦ κόμματος

70, 4 ^{Ολομ.} τύραννον τὸν Ἰππίαν, οἱ δὲ ἀπαποῦσι τὴν παράδοσιν π. χ. αὐτοῦ.

71, 4 Ὁ Δαρεῖος κελεύει Μαρδόνιον τὸν βασιλέα τῆς 493
Μικρᾶς Ἀσίας νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ
κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.

Ἀλλ' ὁ περσικὸς στόλος περὶ τὸ ἀκρωτήριο τοῦ
Ἀθωνος (Ἄγιον ὄρος) ὑπὸ τριζυμίας καταποντίζε-
ται τὸ πλεῖστον, ὁ δὲ στρατὸς ἐν Θορῇ καταστρέφε-
ται 492. Ἀνακαλεῖται ὁ Μαρδόνιος εἰς Περσίαν.

72, 3 Δευτέρα ἐκστρατεία τῶν Περσῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος. 490
Πέμπει ὁ Δαρεῖος Δάτιν καὶ Ἀρταφέρνην συνωθεν-
μένους ὑπὸ τοῦ Ἰππίου ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων καὶ
τῆς Ἐρετρίας. Αποβιβάζονται εἰς Εὐβοίαν καὶ αἰχ-
μαλωτίζαντες τοὺς Ἐρετριεῖς πλείουσιν εἰς τὸν Μα-
ραθῶνα. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι μετὰ 1000 Πλαταιῶν νυ-
κῶσι τοὺς βαρβάρους κατὰ κράτος στρατηροῦντος τοῦ
Μιλτιάδου. Ὁ Ἰππίας φονεῖται.

72, 4 Ὁ Μιλτιάδης πολιορκεῖ τὴν Πάρον, ἀλλ' ἀτυχῶς. ὥς 490
αἴτιος τοῦ δυστυχήματος κατηγορηθεὶς ὁ Μιλτιάδης
ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων του καταδικάζεται εἰς πρόστιμον, καὶ
μὴ ἔχων νὰ πληρώσῃ ἀποθνήσκει ἐν τῇ φυλακῇ ἐκ τῆς
πληγῆς ἣν κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Πάρου εἶχε λάβει.

Μετ' τὸν θάνατον τοῦ Μιλτιάδου ἔρχονται εἰς τὰ
πράγματα ὁ Ἀριστείδης, ὥς ἀρχηγὸς τῶν εὐπα-
τριδῶν, καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς, τῶν δημοκρατικῶν,
ἀντίζηλοι καὶ ἀντιπολιτευόμενοι. Ὁ Θεμιστοκλῆς ἐνερ-
γεῖ τὸν ἑξοστρακισμόν τοῦ κοινῶς τιμωμένου διὰ τὴν
δικαιοσύνην τοῦ Ἀριστείδου, ἐπονομασθέντος δι-
καίου (486).

Ὁ Θεμιστοκλῆς καταπεῖθει τὸν δῆμον εἰς ναυπήγη-
σιν στόλον ἀπὸ τοῦ εἰσοδήματος τῶν μεταλλείων τοῦ
Λαυρείου ὄρους διὰ τὸν κατὰ τῆς Αἰγίνης πόλεμον,

Στοιχισμὸς 490
110000 Περσῶν
600. Ἀθηναίων
ἑξήκοντα
11. Χίλιας

π. x. ὅστις ἐξακολουθεῖ μέχρι τῆς εἰσβολῆς τῶν βαρβάρων. Ὀλυμ.

480 Ξέρξης ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας διαδεχθεὶς τὸν πα- 75, 1

τέρα του Δαρείον κινεῖ μέγαν στρατὸν καὶ στόλον κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἵνα ἐκδικηθῇ τὴν ἐν Μαραθῶνι τῶν βαρβάρων ἥτταν. Οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Σπαρτιᾶται ἔχοντες ὀλίγους μόνον ἐκ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων συμμαχοὺς ἡρωϊκῶς ὑπερπατάττονται κατὰ τοῦ Ξέρξου. Καὶ πρῶτον μὲν ἐν Θερμοπύλαις ὁρμᾷ ὁ βαρβαρὸς στρατὸς νὰ ἐκβιάσῃ τὴν διόδον τῶν ἐκεῖ στενῶν, τὰ ὁποῖα φυλάττει μὲ ὀλίγους Λεωνίδας ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης· ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς πίπτουσι πληθὺς βαρβάρων. Ἀλλὰ τελευταῖον προδότης τις Ἕλληνα, Ἐφιάλτης καλούμενος, ὠδήγησε τοὺς Πέρσας δι' ἄλλης ὑπερορείου ὁδοῦ ὀπίσθεν τῶν Ἑλλήνων. Ὁ δὲ Λεωνίδας ἀποπέμψας εἰς τὰς πόλεις τῶν τοὺς συμμαχοὺς μετὰ 300 Σπαρτιατῶν καὶ 700 Θεσπιέων ἀποθνήσκει ἡρωϊκὸν θάνατον. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ συνάπτει ναυμαχίαν ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπὶ Ἀρτεμίδιον, ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας· οἱ δὲ βάρβαροι ἀποβάλλουσιν ἱκανὰ πλοῖα. Ἀλλὰ μαθόντες οἱ Ἕλληνες τὴν ἐντὸς τῶν πυλῶν εἴσοδον τοῦ βαρβάρου ἀποπλέουσιν εἰς Σαλαμίνα. Οἱ δὲ Πέρσαι χωροῦσιν ἀκράτητοι καὶ ἀκωλύτως εἰς Ἀθήνας καὶ πυρπολοῦσι τὴν πόλιν, ἣν κατὰ συμβουλὴν τοῦ Θεμιστοκλέους εἶχον ἐγκαταλείψει οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἅπαντες οἱ μάχιμοι ἐπέβησαν εἰς τὰ πλοῖα.

480 Ἡ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχία περὶ τὰ τέλη τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 480. Ὁ Θεμιστοκλῆς κα- 75, 1
τατροπώσας ἐντελῶς τοὺς βαρβάρους γίνετα ὁ ὁσότηρ τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Ξέρξης αὐτὸς φεύγει δρομαίως ἐπὶ ἀλιευτικῷ πλοιαρίῳ εἰς Ἀσίαν, ἐπειδὴ ἡ ἐν Ἑλλησπόντῳ γέφυρα ἐπαπειλεῖται ὑπὸ τοικυμίας· ἀφίνει δὲ τὰ λεί-

ὄλουμ. ψανα τοῦ στρατοῦ του ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Μα-
 ρδόνιον, ὅστις διαχειμάσας ἐν Στερεᾷ Ἑλλάδι μα-
 ταίως ζητεῖ δι' ὑποσχέσεων νὰ κερδίσῃ τὴν εὐνοίαν
 τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος. Ἐντού-
 τοις λεηλατεῖ τὴν Θεσσαλίαν, ὑποδουλόνει τὴν Βοιω-
 τίαν, εἰσβάλλει εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ καταστρέφας τὰς
 Ἀθήνας ἐπανέρχεται εἰς Βοιωτίαν παρὰ τὰς ὄχθας
 τοῦ Ἀσωποῦ.

75, 2 Ἡ ἐν Πλαταιαῖς μάχη τὸ ἔαρ.

479

Ὁ Μαργδόνιος ἡττᾶται κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Σπαρ-
 τιατῶν στρατηγοῦντος αὐτῶν τοῦ Πανσανίου καὶ τῶν
 Ἀθηναίων στρατηγοῦντος Ἀριστείδου. Φονεύεται ὁ
 Μαργδόνιος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐν Μυκᾷλῃ τῆς Ἰωνίας καταφανί-
 ζεται τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βαρβαρικοῦ στόλου ὑπὸ τοῦ
 Σπαρτιατοῦ Λεωνυχίδου καὶ τοῦ Ἀθηναίου Ξανθίππου.

Ὁ Θεμιστοκλῆς ἀνξάνει (478—477) τὴν πόλιν τῶν
 Ἀθηνῶν, περιτειχίζει αὐτὴν καὶ κτίζει τὸν λιμένα τοῦ
 Πειραιῶς. Ἡνωμένοι οἱ Ἕλληνες ἐξακολουθοῦσι τὸν
 κατὰ τῆς Περσίας πόλεμον, ἵνα ἀπελευθερώσωσι τοὺς
 ἐν Κύπρῳ καὶ Μικρᾷ Ἀσίᾳ δουλεύοντας ἀδελφούς των.
 Ὁ δὲ Ἀριστείδης καὶ ὁ Κίμων ὑπὸ τὴν ἡγε-
 μονίαν τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Πανσανίου διώ-
 κουσι τοὺς Πέρσας ἐκ τῆς Κύπρου καὶ τῆς Θράκης
 καὶ κυριεύουσι τὸ Βυζάντιον.

Ὁ Πανσανίας ἐν Βυζαντίῳ διαφθαρεῖς ἐμελέτα νὰ
 προδώσῃ τὴν Ἑλλάδα εἰς τοὺς Πέρσας, διὸ παύεται καὶ
 ἡ ἀρχιναυαρχία ἀνατίθεται εἰς τὸν Ἀριστείδην (476).

Ἡ γεμονία τῆς θαλάσσης τῶν Ἀθηναίων.

77, 2 Ὁ Θεμιστοκλῆς ἐξοστρακισθεὶς καὶ τελευταῖον διὰ
 τὴν κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ εἰς Πέρσας καταφυγὼν
 ἀποθνήσκει ἐν Μαγνησίᾳ.

Π. Χ. 469. Κίμων ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ νικᾷ ἐντελῶς καὶ τὸν Ὀλυμ. 77, 2
 στόλον καὶ τὸν περικλὸν στρατὸν τῆς ξηρᾶς τῶν Περ-
 σῶν παρὰ τὸν Εὐρυμέδοντα ποταμὸν τῆς Παμφυ-
 λίας. Τὸ δὲ ἐρχόμενον ἔτος (468) ὑποτάσσει Θρακικὴν
 Χερσόνησον καὶ κυριεύει (465) τὴν νῆσον Θάσον. 78, 1
 468. Τρίτος μεσσηνιακὸς πόλεμος. Οἱ Μεσσηνιοὶ καὶ οἱ
 Ἐλλωτες καιρὸν λαβόντες διὰ τὸν δεισμόν, ὅστις ἐρή-
 μωσε σχεδὸν τὴν Σπάρτην, ἐπαναστατοῦσι καὶ ὄχνη-
 ρόνονται εἰς τὴν Ἰθώμην.

Οἱ Σπαρτιάται προσκαλοῦσι τοὺς Ἀθηναίους εἰς
 βοήθειαν, καὶ ὁ Κίμων ἐνεργεῖ καὶ πείθει νὰ στεί-
 λωσι στρατὸν· οἱ δὲ Σπαρτιάται ἵποπτοι πρὸς τοὺς
 Ἀθηναίους πρὶν τῆς ἐκπολιορκήσεως ἤδη ἀποπέμ-
 πονσι τοὺς Ἀθηναίους. Διεγείρεται ἀγανάκτησις
 ἐν Ἀθήναις κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἡ Ἰθώμη μετὰ
 δεκαετῇ πολιορκίαν ἐκπορθεῖται· οἱ Μεσσηνιοὶ οὖν
 γυναιξὶ καὶ τέκνοις ἐγκαταλείπουσι τὴν Μεσσηνίαν ἐπὶ
 τὸ μηδέποτε ἐπανελθεῖν. Ὁ Κίμων διὰ τὸν φιλολα-
 κωνισμόν ενεργεῖα τοῦ Περικλέους ἐξοστρακίζεται
 (459. Ὀλυμ. 80, 2). Οἱ Ἀθηναῖοι παρήκουσιν εἰς τοὺς
 ἐκλιπόντας τὴν πατρίδα τῶν Μεσσηνίων τὴν Ναύ-
 πακτον εἰς κατοίκησιν.

454. Μετὰ τὴν ἐν Τανάρᾳ μάχην κατελθὼν ὁ Κίμων 81, 3
 συγκατανεύσει τοῦ Περικλέους μετ' οὐ πολὺν κατορ-
 θόνει πενταετῇ εἰρήνην μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ
 Σπαρτιατῶν, καὶ μὲ 200 πλοῖα καταπλέει εἰς Κύπρον
 καὶ καταπολεμήσας αὐτοῦ τὸν περικλὸν στόλον, καὶ
 ἐν Φοινίκῃ τὸν ξρατὸν, πολιορκεῖ τὸ Κίτιον, ὅπου καὶ
 ἀποθνήσκει. Ὁ δὲ Ἀρταξέρξης μετὰ τὴν ἥτταν αἰτεῖ-
 ται εἰρήνην καὶ παραχωρεῖ τοῖς ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἑλ-
 λησι τὴν ἐλευθερίαν. Τέλος τοῦ περσικοῦ πολέμου.
 (449. Ὀλυμ. 82, 4).

Όλυμ.

Π. Χ.

Ἡ κνυβέρνησις τοῦ Περικλέους.

Ὁ μέγιστος πολιτικὸς ἀνὴρ τῆς ἀρχαιότητος καὶ ῥήτωρ ὑψώνει τὰς Ἀθήνας εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης καὶ ἰσχύος, προστατεύει τέχνας καὶ ἐπιστήμας, καθωραΐζει τὴν πάλιν διὰ μεγαλοπρεπῶν οἰκοδομῶν (Παρθενὼν, προπύλαια κτ.), στέλλει ἀποικίας. (Θούριοι. Ἀμφίπολις).

Σαμιακὸς πόλεμος. Οἱ Σάμιοι τὸ πρῶτον ἡττηθέντες εἶτα ὑποστηρίζομενοι ὑπὸ τοῦ σατράπου τῶν Σάρδεων Πισδούθου ἀντιτάσσονται πάλιν στρατηγούντος αὐτῶν Μελίδδου τοῦ φιλοσόφου· τελευταῖον ἐκπολιορκοῦνται ὑπὸ Περικλέους μετὰ ἐννέα μηνῶν πολιορκίαν (τῶν δέκα στρατηγῶν εἰς ἣν καὶ ὁ Σοφοκλῆς).

Πόλεμος μετὰξὺ Κορινθίων καὶ Κερκυραίων ὑπὲρ τῆς Ἐπιδαύρου (Δουράτσο), Κερκυραίων ἀποικίας.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ.

Ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου μέχρι τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ μάχης 431—338.

87, 2 Πελοποννησιακὸς πόλεμος ἀφορμὴν ἔσχε τὸν μετὰξὺ τῶν Κερκυραίων καὶ Κορινθίων πόλεμον, καθ' ὃν οἱ Ἀθηναῖοι ἐβοήθησαν τοὺς Κερκυραίους· διὸ οἱ Κορίνθιοι μετὰ ἄλλων πόλεων μὴ ὑποφέροντες πλέον τὴν τῶν Ἀθηναίων δεσποτείαν ἀναφέρονται εἰς τὴν Σπάρτην, καὶ κινοῦσιν αὐτοὺς κατ' ἐκείνων. Οἱ Σπαρτιάται ζητοῦντες τὴν κάθαρσιν τῆς πόλεως ἐκ τοῦ Κνυλωνείου ἄγους (δηλ. τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Περικλέους· διότι μητρόθεν ἦν ἔρο-

431

Π.Χ. χος) καὶ τὴν κατάργησιν τοῦ Μεγαρικοῦ ψηφίσματος, [ολογ.]
καὶ λαβόντες ἀρρητικὴν πάντησιν κηρύττονσι τὸν
πόλεμον. Σύμμαχοι τῶν Ἀθηναίων ἦσαν οἱ Θεσσα-
λεῖς καὶ οἱ Ἀχαρνᾶνες, αἱ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου πελά-
γους, ἡ Κέρκυρα, ἡ Ζάκυνθος ἡ Χίος, ἡ Σάμος, ἡ
Λέσβος, αἱ ὑποτελεῖς ἐλληνικαὶ πόλεις τῆς Μικρᾶς
Ἀσίας (Ἀσιακαὶ καὶ Ἰωνικαὶ ἀποικίαι), τοῦ Ἑλλησ-
πόντου, τῶν παραλίων τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδο-
νίας. Τῶν δὲ Σπαρτιατῶν σύμμαχοι ἦσαν ἅπαντες οἱ
Πελοποννήσιοι πλην Ἀργεῶν καὶ Ἀχαιῶν, οἱ Βοιωτοί,
οἱ Φωκεῖς, οἱ Λοκροὶ καὶ οἱ Μεγαρεῖς. Ὁ πόλεμος
κατὰ τὰ πρῶτα 10 ἔτη ἦτον ἀμοιβαίως καταστροφτι-
κός (431—422). Οἱ Σπαρτιάται εἰσβάλλουσι κατ' ἔτος
εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ λεηλατοῦσιν. Οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ
συμβουλὴν τοῦ Περικλέους ἀπὸ τῶν τειχῶν ὑπερα-
σπίζονται τὴν πόλιν, φθείρουσι δὲ διὰ τοῦ στόλου
τῶν τὰ παράλια τῆς Πελοποννήσου.

Λοιμὸς ἐνσκήπτει ἐν Ἀθήναις τρομερὸς (430), ὑφ'
οὗ πλείστοι ἀποθνήσκουσιν.

429 Καὶ ὁ Περίκλης ἀποθνήσκει λοιμῷ ὁ βυρσοδέψης 87, 4
Κλέων γίνεταί εἰς τὰ πράγματα.

427 Αἱ Πλαταιαὶ ἐκπορθοῦνται ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν 88, 2
μετὰ τριετὴ περίφημον πολιορκίαν. Τῷ αὐτῷ ἔτει
ἀποστατοῦσιν οἱ Μυτιληναῖοι καὶ μεταβαίνουσιν εἰς
τοὺς Σπαρτιάτας. (Τὸ κατὰ τῶν Μυτιληναίων ψήφι-
σμα ἀνακαλεῖται.)

425 Δημοσθένης, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν Ναυπά- 88, 4
κτῳ, πλέει κατὰ τῆς Πελοποννήσου καὶ ὑπὸ τρικυ-
μίας ἀναγκασθεὶς ἀποβιβάζεται εἰς Πύλον καὶ ὀχυ-
ρόνει τὸν λιμένα. Οἱ Σπαρτιάται προσβάλλουσι τοὺς
Ἀθηναίους κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν στρατηγοῦν-
τος Βρασίδα, ἀλλ' ὁ ἐκ Κερκύρας ἐλθὼν στόλος Ἀθη-

^{Ὀλυμ.} ναϊκὸς ἀποκρούει τον Σπαρτιατικὸν καὶ κυριεύει τὴν Π.Χ.
παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ κόλπου νῆσον Σφακτιη-
ρίαν καὶ αἰχμαλωτίζει τοὺς ἐπ' αὐτῆς Σπαρτιάτας.

^Ὀ Οὐτόλος τῶν Ἀθηναίων ναυαρχούμενος ὑπὸ Νι- 424
κίου καταλαμβάνει τὰ Κύνθηρα, καὶ μετ' οὐ πολὺν
ὁ Δημοσθένης κυριεύει τὴν Νισαίαν πόλιν τῆς Με-
γαρίδος. Τῷ αὐτῷ ἔτει ἐάλω καὶ ἡ Θυρέα ὑπὸ Νι-
κίου. Τῷ 423 ἡττῶνται οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὸ τῶν
Θηβαίων περὶ τὸ Ἀήλιον ὄπου ὁ Σωκράτης
σώζει τὸν Ἀλκιβιάδην. Ὁ Βρασίδης καταλαμβάνει
ἐν Μακεδονίᾳ τὴν Ἀμφίπολιν· ὁ δὲ Κλέων
ἀντεπάγει ἱκανὸν στρατὸν ἐκεῖ συγκροτεῖται μάχη
περὶ τὴν Ἀμφίπολιν, ἐν ᾗ ἡττῶνται μὲν οἱ Ἀθη-
ναῖοι, ὁ δὲ Βρασίδης φονεύεται, καὶ ὁ Κλέων δὲ
φεύγει.

^{9,3} Ὁ Νικίας καὶ ὁ Πλειστοάναξ ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρ- 422
της ἐνεργοῦσιν ἐνκόλως τὴν συνομολόγησιν εἰρή-
νης πεντηκονταετούς, Νικιείου κληθεί-
σης (422. Ὀλ. 89, 3.) Οἱ ὄροι αὐτῆς ἐδήμεινον ὅτι
ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τὰ πάντα νὰ ἐπανέλθωσιν
εἰς τὴν πρὸ τοῦ πολέμου κατάστασιν.

^{90,1} Ἐξερράγη πάλιν ὁ πελοποννησιακὸς πόλεμος· οἱ 420
Ἀθηναῖοι δὲν ᾔθελον ν' ἀποδώσωσιν εἰς τοὺς Μεγα-
ρεῖς τὴν Νισαίαν, εἰς δὲ τοὺς Κορινθίους τὸ Σόλιον
καὶ Ἀνακτόριον, αἱ δὲ σύμμαχοι πόλεις ἐναντιοῦνται εἰς
τὴν εἰρήνην. Οἱ Κορινθῖοι ἐνοῦνται μὲ τὸ Ἄργος
ἐναντίον τῆς Σπάρτης· προσλαμβάνονται εἰς τὴν συμ-
μαχίαν τοῦ Ἄργου καὶ ἡ Ἠλις καὶ ἡ Μαν-
τινεία. Ἀφοῦ οἱ Σπαρτιάται συνεδεδέθησαν μετὰ τῶν
ἐχθρῶν Βοιωτῶν ὁ Ἀλκιβιάδης ὁ Κλεινίου πείθει
τοὺς Ἀθηναίους νὰ ἔμβωσιν εἰς τὴν συμμαχίαν τοῦ
Ἄργου.

- n. x. ⁴¹⁷ Μάχη ἐν Μαντινείᾳ ἐν ᾗ ὁ Ἅγις βασιλεὺς τῶν Ὀλυμ.
 Σπαρτιωτῶν νικᾷ κατὰ κράτος τοὺς Ἀργεῖους καὶ
 τοὺς συμμάχους αὐτῶν. Ἡ Μῆλος ἀποικὸς τῆς Σπάρ-
 τῆς οὐδετέρα μείνῃσα ἀπανθρώπως τιμωρεῖται (416).
- ⁴¹³ Οἱ Ἀθηναῖοι ἀποφασίζουσι κατὰ προτροπὴν τοῦ 91, 4
 Ἀλκιβιάδου τὴν κατὰ τῆς Σικελίας ἐξοστρατεῖαν. Ἀν-
 τὸς μετὰ τοῦ Νικίου καὶ τοῦ Λαμέχου ψηφίζονται
 στρατηγοί. Μόλις ἤρξατο ὁ ἄγων καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης
 ἀνακαλεῖται εἰς Ἀθήνας, ἵνα ἀπολογηθῇ εἰς τὴν κατ'
 αὐτοῦ κατηγορίαν ἐπὶ ἀσεβείᾳ διὰ τοὺς ἡμερωτηρια-
 σθέντας Ἑρμᾶς ἀλλ' ἀπέφηνεν εἰς Σπάρτην, καὶ
 πνέων ἐξόλιγθιν κατὰ τῶν Ἀθηναίων διεγείρει αὐτοὺς
 εἰς τὸ ὑποστηρίξαι τοὺς Συρακουσίους. Ἡ Σπάρτη
 στέλλει (414) Γύλιππον τὸν στρατηγὸν μετὰ στόλον
 εἰς Σικελίαν. Οἱ ἐν Σικελίᾳ Ἀθηναῖοι δεινῶς περικν-
 πολούμενοι ἔλαβον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν βοήθειαν ὑπὸ τὸν
 στρατηγὸν Δημοσθένην, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἔτος κατεστρά-
 φησαν ἐξ ὀλοκλήρου (413. Ὀλυμ. 91, 1). Οἱ Σπαρ- 91, 1
 τῖαται ὀχυρόνουσι τὴν Δεκέλειαν (περὶ Τατοῖ) τῆς
 Ἀττικῆς, καὶ ἐκείθεν διηγεσθῶς βλέπουσι τὴν χώραν.
 Σχεδὸν πάντες οἱ σύμμαχοι (ὑποτελεῖς) τῶν Ἀθη-
 ναίων ἀπεδότησαν· οἱ δὲ Σπαρτιάται ὑποστηρίζονται
 ὑπὸ τῶν Περσῶν. Ὁ Τισσαφέρνης ὑποτάσσει πάλιν τὰ
 παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Περσικὴν δύναμιν,
 ἀπειλεῖ δὲ καὶ τὰς Ἀθήνας.
- ⁴¹¹ Ὁ Ἀλκιβιάδης ἀνακαλεῖται. 92, 2
- ⁴¹⁰ Ἡ ἐν Κυζίκῳ μάχη. Ὁ Ἀλκιβιάδης νικήσας 92, 3
 εἰς ναυμαχίαν τοὺς ἐνωθέντας Πελοποννησίους καὶ
 Πέρσας, καὶ ἀνακηθὼς τοῖς Ἀθηναίοις τὰ ὅσα μέρη
 πρὶν ἀπώλεσεν ἀναγορεύεται στρατηγός· καὶ μετ'
 οὐ πολὺν κατέρχεται ἐν Θριάκῳ εἰς Ἀθήνας (408).
 Ἡ δὲ Σπάρτη στέλλει ἐναντίον αὐτοῦ τὸν Ἀύσαν·

Ὁλ. μ. δ ρ ο ν, ὅστις ἐνεργεῖ καὶ λαμβάνει βοήθειαν παρὰ τῶν Π. X.
 Περσῶν. Ἐκπλέει κατ' αὐτοῦ ὁ Ἀλκιβιάδης· καὶ ἐν
 ἀπουσίᾳ αὐτοῦ ὁ Ἀθηναῖκος στόλος ἡττήθη ὑπὸ
 Λυσάνδρου (407). Ὁ Ἀλκιβιάδης μετὰ τὸ δυστύχημα
 τοῦτο ἐπαύθη τῆς στρατηγίας· καὶ ἀνετίθη ἡ ἀρχι-
 στρατηγία εἰς δέκα στρατηγοὺς, ἐν οἷς ἦν Κόνων
 καὶ Θρασύβουλος.

93, 3 Μάχη παρὰ τὰς Ἀργινούσας νήσους 406
 (πλησίον τῆς Λέσβου). Ἡττᾶται ἐντελῶς ὁ Καλλι-
 κρατίδης ὑπὸ Κόνωνος· καὶ ἡ Σπάρτη καταφεύγει
 πάλιν εἰς τὸν Λύσανδρον.

93, 4 Ἡ ἐν Αἰγὸς ποταμοῦς μάχη. Ὁ Λύσανδρος 405
 καταστρέφει ἐξ ὀλοκλήρου στόλον καὶ στρατὸν τῶν
 Ἀθηναίων· μόνος δὲ ὁ Κόνων ἐκφεύγει μὲ ὀκτὼ πλοῖα·
 ἡ δύναμις τῶν Ἀθηναίων κατεβλήθη. Ὁ Λύσανδρος
 ἐπιπλέει εἰς Πειραιᾶ τῆς πόλεως κατὰ γῆν περικυκλω-
 θείσης ὑπὸ στρατοῦ. Αἱ Ἀθηναὶ ἀναγκαζόμεναι ὑπὸ
 λιμοῦ αἰτοῦσι καὶ δέχονται εἰρήνην ὀνειδιστικήν· ὑ-
 ποχρεοῦνται δὲ νὰ παραδώσωσιν εἰς τὸν ἐχθρὸν ὅλον τὸν
 στόλον τῶν ἐκτὸς 12 πλοίων, τὰ δὲ μακρὰ τεῖχη
 καὶ πάντα τὰ ὀχυρώματα νὰ κορυμίσωσιν. Αἱ Ἀθη-
 ναὶ κατ' ἀνάγκην δέχονται τὸ Σπαρτιατικὸν πολίτευμα
 καὶ ἀκολουθοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὸν πόλεμον (404. Ὁλ.
 94, 1). Οἱ Σπαρτιάται ἐγκάταστεινον ἐν Ἀθήναις
 ὀλιγαρχικὸν πολίτευμα, ἡ δὲ ἀνωτάτη ἐξου-
 σία ἀνατίθεται εἰς 30 ἄνδρας, τριάκοντα τυ-
 ράννοὺς ἐπονομασθέντας, οἵτινες διαβιῶν καὶ
 ἐκλήρων μέσων ὑποστηρίζουσι τὴν δύναμιν τῶν. Ὁ
 Θρασύβουλος μετὰ τινῶν ἄλλων φρυγᾶδων καταλαμ-
 βάνει τὴν Φυλὴν ἐν Ἀττικῇ, συνάπτει μάχην καὶ νική-
 σας τοὺς τυράννοὺς εἰσέρχεται εἰς Ἀθήνας καὶ ἐπα-
 ραφέρει τὸ κατὰ τοὺς Σολωνικοὺς νόμους δημοκρα-

π.Χ. τικὸν πολίτευμα. Γενικὴ ἄμνηστία ἐπὶ ἄρχον-^{Ὀλυμ.}
τος Εὐκλείδου (403. Ὀλυμ. 94, 2). Αἱ Ἀθῆναι ἀνα-
κτώνται μὲν τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν ἐλευθερίαν ἀλλ' ὅχι
πλέον καὶ τὴν προτέραν δύναμιν.

Ἡγεμονία Σπάρτης ἐν Ἑλλάδι καὶ ὕβρις αὐτῆς.
400 Ἡ Σπάρτη ὑποστηρίζει τὸν νεώτερον Κῦρον κατὰ^{95, 1}
τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀρταξέρξου β', τοῦ Μνήμονος
καλουμένου· οἱ ἀναβάντες μετὰ τοῦ Κύρου Ἕλληνες
νικῶσι παρὰ τὰ Κούναξα πλησίον τῆς Βαβυλῶ-
νος, ὃ δὲ Κῦρος φονεύεται. Ἐπάνοδος τῶν μυρίων
Ἑλλήνων ὑπὸ Ξενοφώντος. Ὁ Ἀρταξέρξης ἐπι-
τίθεται κατὰ τῶν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἑλλήνων πρὸς ἐκ-
δίκησιν, ἀλλ' ὁ Ἀγησίλαος ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρ-
της ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ πολλαχοῦ νικᾷ τοὺς βαρβάρους,
ἀπειλεῖ δὲ καὶ αὐτὸν τὸν θρόνον τῆς Περσίας (395.
Ὀλυμ. 96, 3.).

394 Ἀρχὴ τοῦ Κορινθιακοῦ ἢ Βοιωτι-^{96, 2}
κοῦ πολέμου μετὰ τῶν Ὀποντιῶν Λοκρῶν
ὑποστηριζομένων ὑπὸ Θηβῶν, καὶ τῶν Φωκίων προ-
στατενομένων ὑπὸ τῆς Σπάρτης. Οἱ δὲ Πέρσαι διερε-
θίζουσι καὶ ὑποκινοῦσι δι' ἀργυρίου τὴν Κόρινθον,
τὸ Ἄργος, τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Θεσσαλίαν κατὰ τῆς
Σπάρτης. Ὅθεν ὁ μὲν Ἀνδάνδρος εἰσβάλλει εἰς Βοιω-
τίαν, ὑποτάσσει πολλὰς πόλεις καὶ πολιορκεῖ Ἀλίαρ-
τον, ὅπου καταλαμβάνεται ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν καὶ φο-
νεύεται. (394. Ὀλ. 96, 3) Ὁ δὲ Ἀγησίλαος ἀνακαλεῖται
σπουδαίως ἐξ Ἀσίας καθ' ὁδὸν μανθάνει τὴν νίκην
τῶν Ἀκεδαιμονίων, καταλαμβάνων τὴν Σικυνῶνα, κατὰ
τῶν Κορινθίων καὶ τῶν συμμάχων (394.) Ἐν Κορω-
νεῖᾳ ὧν ὁ Ἀγησίλαος μανθάνει τὸν θάνατον τοῦ Πει-
σάνδρου, εἰς ὃν ἐπέτρεψε τῇ νηαρχίᾳ αὐτὸς μέλ-
λων νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀσίας, καὶ τὴν

Ὀλυμ. ἐντελῇ καταστροφῇ τοῦ στόλου ἐν Κνίδῳ ὑπο Φαρ-
 ναβάζου καὶ Κόνωνος· ἀλλὰ κοινοποιεῖ τῷ στρατῷ
 τὸ ἐναντίον. Τελευταῖον κερδίζει μὲν τὴν αἵματηρὰν
 μάχην, ἀλλὰ πληγρύνεται καὶ κατέρχεται εἰς Σπάρτην.
 Ἡ νίκη τοῦ Κόνωνος ἀπῆλλαξε τὰς ἑλληνικὰς πόλεις
 τῆς καταπιέσεως τῶν Σπαρτιατῶν. Τὰ τείχη τῶν Ἀθη-
 νῶν ἀνηγέρθησαν. Ὁ Κόνων ἐπλευσε μὲ τὸν Πελοπόννησον
 καὶ Ἑλληνικὸν στόλον καὶ μὲ πολλὰ λάφυρα εἰς Πει-
 ραιᾶ (393 τὸ ἔαρ).

98, 2 Οἱ Σπαρτιάται πέμποντι εἰς Περίαν πρεσβευτήν 387
 Ἀνταλκίδα τὸν ναύαρχον, ὅστις καθιστᾷ τὸν
 Κόνωνα ὑποπτον παρὰ τῷ Τιριβάζῳ, συνομολογεῖ
 μετὰ τῶν Πελοπόννησον αἰσχροῦν εἰρήνην, δι' ἧς οἱ
 ἐν Ἀσίᾳ Ἕλληνες ὑποκύπτουσι πάλιν εἰς τοὺς Περ-
 σῶν. Οὕτω τελειώνει ὁ ὀλέθριος Κορινθιακὸς πό-
 λεμος (387).

99, 2 Βοιωτικὸς πόλεμος. Ἐν Θήβαις εὐρίσζον 383
 ται εἰς πάλιν τὸ δημοκρατικὸν κόμμα ὑπὸ Ἴσμη-
 νίαν, καὶ τὸ ἀριστοκρατικὸν ὑπὸ Λεοντιάδην·
 ὁ δὲ Λεοντιάδης προσκαλεῖ ὑπὲρ τοῦ κόμματος αὐ-
 τοῦ τὸν πλησίον τῶν Θηβῶν στρατοπεδευμένον Σπαρ-
 τιάτην Φοιβίδαν· ὁ δὲ Φοιβίδας καταλαμβάνει τὴν
 Καδμείαν· καὶ οἱ δημοκρατικοὶ οἱ μὲν φονεύονται οἱ δὲ
 φεύγουσιν εἰς Ἀθήνας. Ἐπὶ πενταετίαν σχεδὸν ἐμαί-
 νετο ἡ ἀριστοκρατία ἐν Θήβαις. Μεταξὺ δὲ τῶν φυ-
 γάδων ἦν καὶ ὁ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος του
 ἐνθουσιῶν φλογερὸς Πελοπίδας, ὅστις ἐνωθεὶς με-
 τὰ τινῶν φυγάδων πρὸς ὧσθηρίαν τῶν Θηβῶν εἰσέρ-
 χονται λαθραίως εἰς τὴν πόλιν, φονεύουσιν ἐν συμ-
 ποσίῳ τοὺς τυράννους Λεοντιάδαν Ἀρχίαν καὶ λοι-
 ποὺς, ἐκδιώκουσι τοὺς Σπαρτιάτας ἀπὸ τῆς Κα-
 δμείας βοηθούμενοι καὶ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐπα-

- π. x. **να**φέρουσι τὴν δημοκρατίαν (378). Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀθη-^{οισμ.}
ναῖοι ἤρξαντο ψυχρότεροι εἰς τὰ πράγματα τῶν Θη-
βαίων νὰ δεικνύωνται, οἱ Θηβαῖοι πείθουσι τὸν Σπαρ-
τιατὴν Σφοδρίαν νὰ ἐπιπλεύσῃ εἰς Πειραιᾶ· ἀλλ' ἡ
ἐπιχειρήσις ἀπέτυχε, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι συμμαχήσαντες
μετὰ τῶν Θηβαίων πέμπουσι τὸν **Χαβρία**ν με-
στρατὸν εἰς Βοιωτίαν, ὅστις ματαιώνει τὴν εἰσβολὴν
τῶν Λακεδαιμονίων εἰς Βοιωτίαν.
- 376 Ὁ **Χαβρίας** καταστρέφει τὸν σπαρτιατικὸν στό-^{101, 1}
λον πλησίον τῆς Νάξου. Τίμολθεος δὲ καὶ Ἰφι-
κράτης τὸ ἐπόμενον ἔτος τὸν ἐπίλοιπον στόλον, φθεί-
ρουσι τὰ παράλια τῆς Λακωνίας· καὶ ἀνακτᾶται ἡ
πατρίς αὐτῶν ἀδιαφιλονεικῶς πάλιν τὴν ἡγεμο-
νίαν τῆς θαλάσσης. Τὸ Βυζάντιον καὶ ἡ Χίος προσ-
τίθεται αὐτοῖς εἰς τὸ μέρος τῶν Ἀθηναίων. Οἱ Θη-
βαῖοι ὑπέταξαν ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν αὐτῶν τὰς βοιω-
τικὰς πόλεις.
- 374 Ἄπαντες ἀπηνυθισμένοι ἀπὸ τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου^{101, 3}
προθύμως ἐδέχθησαν λόγους περὶ εἰρήνης, τὴν ὁποίαν
ἤθελεν ὁ Ἀρταξέρξης ὁ μέγας βασιλεὺς νὰ ἐγκατα-
στήσῃ μετὰ τῶν Ἑλλήνων, ἵνα ἔχῃ μισθωτοὺς
στρατιώτας κατὰ τῆς Αἰγύπτου. Συνελθόντες οὖν ἐν
Σπάρτῃ οἱ τῶν πόλεων ἀπεσταλμένοι ἐδέχθησαν ἅπαν-
τες τὴν εἰρήνην ἐπὶ τῷ ὄρω ἄπασαι αἱ πόλεις νὰ μέ-
νωσιν αὐτόνομοι, ἀλλ' Ἐπαμεινώνδας, ἄρι-
στος στρατηγὸς καὶ ἀνὴρ ἐνάρετος, ἀντεῖπε μὴ θέλων
νὰ στερηθῇ ἡ πατρίς του τὴν ἀποκτηθεῖσαν ἤδη ἡγε-
μονίαν. Αἱ Ἀθηναὶ ζηλότυπος διὰ τὴν αὐξάνουσαν
τῶν Θηβῶν δύναμιν συνδέεται μετὰ τῆς Σπάρτης.
- 371 Ἡ ἐν **Λεύκτροις** μάχη. Ὁ Ἐπαμεινώνδας^{102, 3}
μετὰ τοῦ Πελοπίδου διοικούντος τὸν ἰερόν λόχον
μετὰ αἵματηρὰν μάχην ἔτρεφεν εἰς φυγὴν τὸν στρατὸν

λογ. τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ἰκανῶς πολυαριθμότερον ὄντα π. x.
καὶ ὁ Κλεόμβροτος ὁ βασιλεὺς ἔπεσεν. Εἰσβάλλει ὁ
Ἐπαμεινώνδας σὺν τῷ Πελοπίδᾳ μετὰ πολλοῦ στρα-
τοῦ Θηβαίων καὶ συμμάχων εἰς Πελοπόννησον. Φθά-
νει μετ' ὀλίγον πρὸ τῆς Σπάρτης· ὁ δὲ Ἀγχιό-
λαος διὰ τῆς φρονήσεως σώζει τὴν πόλιν· μετὰ τρεῖς
μῆνας ἐγκαταλείπει ὁ Ἐπαμεινώνδας τὴν Πελοπόννη-
σον, συνοικίσας τὴν Μεσσηνίαν καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ κτί-
σας τὴν Μεγαλόπολιν. Κατὰ τὰ 368—364 εὖτυχεις
τῶν Θηβαίων ὑπὸ τὸν Πελοπίδαν ἐκστρατεῖαι εἰς Θεσ-
σαλίαν κατὰ τοῦ τυράννου Ἀλεξάνδρου ἐκ Φερ-
ρων. Ἐν τῇ μάχῃ παρὰ Κυρὸς κεφαλὰς φονεύεται
ὁ Πελοπίδας (364).

Οἱ Σπαρτιάται πιεζόμενοι αἰτοῦσι καὶ λαμβάνουσι
τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες τοῖς ἐπεμψαν
τὸν Ἰφικράτην μὲ στρατόν. Οἱ Θηβαῖοι πάλιν εἰς-
βάλλουσιν εἰς Πελοπόννησον, ἀλλὰ μέχρι Σικυνῶνος
καὶ τῶν πέριξ μερῶν φθάσαντες ἀναγκάζονται εἰς ἐπι-
στροφὴν. ἐν τούτοις οἱ Ἀρκάδες ἡττώνται ὑπὸ Ἀρ-
χιδάμου εἰς τὴν ἄδακρον μάχην λεγομένην (367). Ὁ
Ἐπαμεινώνδας πάλιν εἰς Πελοπόννησον (363).

104, 2 Ἡ ἐν Μαντινείᾳ μάχη. Νικῶσι μὲν οἱ Θη- 363
βαῖοι, πίπτει δὲ ὁ Ἐπαμεινώνδας, καὶ μετ' αὐτοῦ ἡ
δύναμις τῶν Θηβῶν. Ἐξησθένησαν ἅπαναι αἱ Ἑλλη-
νικαὶ πολιτεῖαι.

105, 3 Συμμαχικὸς πόλεμος. Ἐπειδὴ κατὰ συμ- 368
βουλὴν τοῦ Χάρητος. ἵνα πληρώσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι
τὸ κενωθὲν ταμεῖον, ὑψώνουσι τοὺς παρὰ τῶν συμ-
μάχων φόρους καὶ καταθλίβουσιν αὐτούς, διὰ τοῦτο
ἐνοῦται Χίος, Κῶς, Ῥόδος, Βυζάντιον καὶ ἀπο-
στατοῦσιν ἐκ συμφώνου. Οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τριετῇ
ἀνώφελῃ πόλεμον ὑπὸ τοὺς στρατηγούς Χερσίαν.

- Π. Χ. Ἰφικράτην, Τιμόθεον (358—355) ἀναγκάζονται νὰ ἀφήσωσιν ἐλευθέρους τοὺς συμμάχους, ἀπειλοῦντος ἤδη αὐτοὺς καὶ τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου γ'. 106, 1
- 355 Ἰερός πόλεμος ἢ Φωκικός. Οἱ Φωκεῖς 108, 4
- 346 καλλιερگوῦσι τὴν ἱερὰν γῆν τοῦ Ἀπόλλωνος πρὸς ὄφελος ἑαυτῶν. Τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον ὑπὸ τῶν Θηβαίων κινούμενον ἐπιτάττουσι τοὺς Φωκεῖς νὰ παραιτήσωσι τὰς γαίας ταύτας, καταδικάζουσι δὲ καὶ εἰς πρόστιμον· οἱ δὲ μὴ ἔχοντες τοῦτο νὰ πληρώσωσιν ἀναγκάζονται νὰ συλήσωσι τὸν ναὸν τῶν Δελφῶν στρατηγούντος Φιλομήλου. Αἱ Θῆβαι κατ' ἀπόφασιν τῶν Ἀμφικτυόνων θέλουσι νὰ τιμωρήσωσι τοὺς Φωκεῖς, ἀλλ' ὄντες ἀσθενεῖς πρὸς τοῦτο ἐπικαλοῦνται Φίλιππον τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας βοηθόν· ἔρχεται οὗτος· ἐκπληροῖ τὴν ἀπόφασιν τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ παραλαμβάνεται ἐν τῷ συνεδρίῳ αὐτῶν ἀντὶ τῶν Φωκίων.
- 339 Ὁ δεύτερος Ἰερός πόλεμος ἢ ὁ Λοκρικός. Οἱ Λοκροὶ τῆς Ἀμφιδόης (Σάλωνα) οἰκιοποιοῦντες γαίας τοῦ ναοῦ τῶν Δελφῶν ἐν τῇ πεδιάδι τῆς Κίρρας, ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων κατηγορήθησαν, τὰ οἰκοδομήματα καὶ ἡ καλλιέργεια ἐπὶ τῆς ἱερᾶς γῆς ὑπὸ τῶν ἱερομνημόνων καὶ Δελφῶν ἀνευ ἀντιστάσεως κατεστράφησαν· ἀλλ' ἐπιστρέφοντες οἱ ἐκτελέσαντες τὴν καταστροφὴν ταύτην λάθρα πάντες ὑπὸ τῶν Ἀμφιδόων ἐδολοφονήθησαν. Ὁ Φίλιππος πρὸς καλεῖται πρὸς ἐκδίωξιν, καταλαμβάνει τὴν Ἑλλάειαν. Πολὸν ἄργα ἐνοῦνται εἰς συμμαχίαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Θηβαῖοι κατὰ προτροπὴν τοῦ Δημοσθένους.
- 338 Ἡ ἐν Χαιρωνείᾳ μάχῃ ὁ Φίλιππος νικᾷ τελείαν νίκην τοὺς συμμάχους Θηβαίους καὶ Ἀθηναίους, πρὸς βοήθειαν τῶν ὁποίων εἶχον ἔλθει καὶ Κορίνθιοι καὶ Φωκεῖς μόνον. 110, 3

μ. Ὁ Φίλιππος ἐν Κορίνθῳ ἀναγορεύεται ὑπο πάν- π.χ.
των πλὴν Σπαρτιατῶν στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων κατὰ
τῶν Περσῶν. Τὸ δὲ 336 δολοφονεῖται ἐν Μακεδο-
νίᾳ καὶ διαδέχεται αὐτὸν ὁ εἰκοσαετὴς νιός του Ἀλέ-
ξανδρος.

ΠΕΜΠΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ.

Ἀπὸ τῆς ἐν Χαλκονείᾳ μάχης μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κορίνθου.
338—146 Ὀλυμ. 100, 3—158, 3.

111, 2 Ἀλέξανδρος ὁ μέγας κυριεύει καὶ καταστρέ- 335
φει τὰς Θήβας, διότι ἀπεπειράθησαν νὰ ἐκδιώξωσι
τὴν μακεδονικὴν φρουράν· μετὰ τοῦτο ἐκουσίως αἱ
λοιπαὶ τῆς Ἑλλάδος πόλεις ὑπετάχθησαν εἰς τὸν Μα-
κεδόνα, ὅστις ὡς ὁ πατὴρ αὐτοῦ συγκαλεῖ πάντας εἰς
συμβούλιον ἐν Κορίνθῳ καὶ ἀναγορεύεται στρατηγὸς
τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν. Τῷ 334 ἐκστρατεύει
κατὰ τῆς Περσίας καὶ διαβάς τὸν Ἑλλήσποντον
νικᾷ τοὺς Πέρσας παρὰ τὸν Γρανικὸν ποταμὸν κατὰ
τὰς ἀρχὰς Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους· τὰ παρῶν τῆς
Μικρᾶς Ἀσίας ὑποτάσσονται εἰς τὸν Ἀλέξανδρον
μετ' ὀλίγους μῆνας. Τῷ 333 ἀπὸ Γορδίου εἰσελαί-
νει εἰς Κιλικίαν. Ἐν Ταρσῷ ἀσθενεῖ. Κατὰ τὸν Νοέμ-
βριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους γίνεται ἡ ἐν Ἰσῶν μάχη. Μετὰ
ἑπτὰ μῆνας μόλις ἐκπολιορκήσας Τύρον ἐκστρατεύει
εἰς Αἴγυπτον καὶ ὑποδουλώσας αὐτὴν ἐπανέρχεται εἰς
Ἀσίαν (331). Ἡ ἐν Ἀρβήλοις καὶ Γαυγαμήλοις με-
γάλη μάχη Ὀκτώβριον τοῦ 331. Τῷ ἔαρι τοῦ 329
καταλαμβάνεται ἡ Βακτρία. Ἐντεῦθεν κινεῖ ὁ Ἀλέ-
ξανδρος διὰ τοῦ Παροπαμίδου κατὰ τῶν Ἰνδιῶν (327).
Λαβαίνει τὸν Ὑδάσπην ποταμὸν (Βεχοντ ἢ Δελοῦμ)

Π.Ι. νικητὴς κατὰ τοῦ Πόρου (326). Φθ' ὅας παρὰ τὸν Γάγγην εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Τρ' ὅεως ἐπανακάμπτει ἄκων (326 περὶ τὰ τέλη τοῦ θέρους). Διατρίψας καθ' ὁδὸν καὶ ἐν Πασαργάδαις καὶ Σούδοις ἀποθνήσκει ἐν Βαβυλῶνι (323 περὶ μέγα Ἰουρίον).

333 Ἀποστатеῖ ἡ Σπάρτη τῆς Μακεδονικῆς ἐξουσίας. Ἀντίπατρος ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς Μακεδονίας ἐλαύνει μετὰ ἱκανοῦ στρατοῦ κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀγιδος καὶ καταβάλλει αὐτόν. ὁ Ἄγης φονεύεται ἐν τῇ μάχῃ.

323 Ὁ Λαμιακὸς πόλεμος. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλέξανδρου ἐνοῦνται κατὰ τῶν Μακεδόνων οἱ Ἀθηναῖοι στρατηγοῦντος Λεωθθένους μετὰ ἄλλων Ἑλλήνων, ἐξαρουμένων τῶν Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων. Ὁ Ἀντίπατρος ἠναγκάσθη νὰ προσφύγῃ εἰς Λαμίαν, ὅπου πολιορκεῖται στενῶς ὁ Λεωθένης. φονεύεται κατὰ τὴν πολιορκίαν, ὁ δὲ Ἀντίπατρος λαμβάνει βοήθειαν ἐξ Ἀσίας. Ἐχασαν μὲν καὶ εἰς ἄλλην μάχην οἱ Μακεδόνες, ἐνίκησαν δὲ ἐντελῇ νίκῃν κατὰ θάλασσαν καὶ κατὰ ξηρὰν μετὰ ταῦτα ἡττηθέντες οἱ Ἕλληνες αἰτοῦσιν εἰρήνην καὶ δέχονται Μακεδονικὴν φρουράν. Αἱ Ἀθῆναι προσέτι ἀναγκάζονται νὰ παραδώσωσι τὸν Δημόσθ. ἐν τῇ, ὅστις ἐν Καλαυρίᾳ (Πόρῳ) ἐκονσίως φερούμεν ἀποθνήσκει (322). Φωκίων ἀρχηγὸς τῶν Ἀθηναίων.

320 Ἀποθνήσκει ὁ Ἀντίπατρος καταλιπὼν τὸν φίλον αὐτοῦ Πολυπέρχοντα ἀντιβασιλέα καὶ ἀνώτατον ἐπιτροπον παριδὼν τὸν υἱόν του Κασσανδρον. Οὗτος δυσχερεστημένος ἀπέρχεται εἰς Ἀσίαν παρὰ τὸν Ἀντίγονον ἐπιθυμῶν μεταβολὴν τῶν πραγμάτων. Ὁ Πολυπέρχων ἢ ἐποχτήσῃ φίλους ἀποδίδει εἰς τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τὴν ἐλευθερίαν των (319).

ὀλῶα. Ὀχλοκρατία ἐν Ἀθήναις. Ἡ Μακεδονικὴ φρουρὰ ἐκ- π. x.
διώκεται, ὃ δὲ Φωκίων φονεῖται (318). Ὁ Κάσσαν-
δρος προσκληθεὶς εἰς βοήθειαν ὑπὸ τῶν ἀριστοκρα-
τικῶν ἔρχεται μὲ μέγαν στρατὸν ἐξ Ἀσίας, καὶ νυ-
ριεῖ τὸν Πειραιᾶ ὁ Πολυπέρχων δὲν εἶναι ἱκανὸς
εἰς ἀντίστασιν. Ἀναγκάζονται αἱ Ἀθῆναι νὰ δεχθῶσιν
ἀριστοκρατικὸν πολίτευμα καὶ ἐκ τῶν πολιτῶν εἶνα
ἀνώτατον ἄρχοντα. Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐκλεχθεὶς
διοικεὶ τὴν πόλιν καλῶς ἀπὸ 318—307.

- Ἄπαντα δὲ ἡ Ἑλλὰς ὑπακούει τῷ Κασσάνδρῳ, ἐκτὸς
τῆς Πελοποννήσου ὅπου ὑπερίσχειν ὁ Πολυπέρχων.
- 117, 2 Διὰ μεδιτείας τοῦ Ἀντιγόου κατορθοῦνται εἰρὴν η, 311
καθ' ἣν αἱ μὲν ἐλληνικαὶ πόλεις ἀφίνοντο ἐλευθεροῖν,
ὃ δὲ Κάσσανδρος στρατηγὸς τῆς Μακεδονίας μέχρι ἐν-
ηλικιότητος τοῦ υἱοῦ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Πτο-
λεμαῖος, ἀνεψιὸς τοῦ Ἀντιγόου, ἀναγορεῖται ἀρχι-
στράτηγος τῶν Ἑλλήνων. Κατὰ τοῦ Κασσάνδρου καὶ
τοῦ Ἀντιγόου ὑποδουλωσάντων πολλὰς ἐλληνικὰς
- 117, 4 πόλεις παρουνδιάζεται ὁ Πτολεμαῖος ὡς σωτὴρ τῆς ἐλευ- 309
θερίας τῶν Ἑλλήνων ὃ δὲ Ἀντίγονος στέλλει τὸν υἱόν
τον Δημήτριον τὸν πολιορκητὴν, ἵνα προλάβῃ
ταῦτα καὶ διατηρῇ τὴν εἰρήνην. Αἰ' ὑποσχέσεων ὅτι
θέλει ἐπαναγάγῃ τὸ ἀρχαῖον πολίτευμα προσάγεται τοὺς
Ἀθηναίους, δίδωκε τὴν Μακεδονικὴν φρουρὰν καὶ κατα-
δικάζει εἰς θάνατον τὸν Δημήτριον τὸν Φαληρεῖα. Ὁ πο-
λιορκητὴς Δημήτριος σπεύδει εἰς Ἀσίαν προσκαλούμενος
ὑπὸ τοῦ πατρὸς του. Ἐν τῇ ἀπουσίᾳ αὐτοῦ ὁ Κάσ-
σανδρος καὶ ὁ Πολυπέρχων ποιοῦσιν αὐτῶς τὴν Ἑλ-
- 119, 1 λάδα ὅφ' ἑαυτοὺς Ἄμα ταῦτα μαθὼν ὁ Πολιορκητὴς ἐπα- 304
νέρχεται σπουδῇ, ἐλευθεροὶ Βοιωτῖαν καὶ Πελοπόννησον
καὶ ἐν Κορίνθῳ ἐκλέγεται στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων
(302). Καὶ πάλιν ἀναγκάζεται νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν

- Η. Χ. 301 τοῦ πατρὸς του, ὅστις εἰς τὴν ἐν Ἰψῷ τῆς Φρουρίας
 μάχην ἡττᾶται τελείως καὶ ἀφαιρεῖται τὰς κατακτή-
 σεις. Ἀπόντος τοῦ Δημητρίου ὁ Ἀάχαρος ἐν Ἀθή-
 ναις ἀναγνωρίζων τὴν κυριαρχίαν τοῦ Κασσάνδρου
 καθίσταται τύραννος. Ὁ Δημήτριος ἔρχεται τρίτον ἤδη
 εἰς Ἑλλάδα, καὶ ματαίως ἐπιτεθεὶς κατὰ Ἀθηναίων εἰσε-
 λαύνει εἰς Πελοπόννησον, καταλαμβάνει αὐτὴν καὶ ἐπι-
 297 τα κυριεύει τὰς Ἀθήνας, ὅπου βάλλει φρουράν ἐκ
 στρατεύει ἔπειτα κατὰ τῆς Σπάρτης, ἀλλ' ἀποθανόν-
 τος τοῦ Κασσάνδρου καλεῖται εἰς Μακεδονίαν.
 294 Ἐκεῖ ὁ στρατὸς τὸν ἀναγορεύει βασιλέα, ἡ κυβέρνη-
 σίς του μισεῖται, αὐτὸς δὲ ἀναγκάζεται νὰ καταφύγῃ
 εἰς Πελοπόννησον παρὰ τὸν υἱὸν του Ἀντίγονον οἱ
 Ἀθηναῖοι ὀφελούμενοι ἐκ τούτων πρὸς ἀπελευθέρωσιν
 ἀνεγείρουσι τὸ ἄρχαιον τῶν ἀρχόντων πολιτεῖμα (287).
 ὁ δὲ Δημήτριος συλλέξας ἱκανὸν στρατὸν ἐν Πελοπον-
 νήσῳ πολιορκεῖ τὰς Ἀθήνας· ἀλλὰ συγχωρεῖ τὴν πό-
 λιν καὶ μεταβαίνει εἰς Ἀσίαν, ἵνα ἀνακτήσῃ τὰς ἀπολε-
 σθείσας χώρας τοῦ πατρὸς· ἐγκαταλιμπάνεται ὑπὸ τοῦ
 284 στρατοῦ καὶ ἀποθνήσκει αἰχμάλωτος τοῦ
 πενθεροῦ αὐτοῦ Σελεύκου.
 Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀντίγονος Γονατᾶς μένει κύριος
 τοῦ πλείστου μέρους τῆς Πελοποννήσου καὶ ὄχυροῖ-
 ται ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ἅπασαι αἱ πόλεις τῆς Πελοποννή-
 σου πλὴν Λακεδαιμόνος, ἐλευθέρως διατηρουμένης, ἀναγ-
 κάζονται νὰ δεχθῶσι φρουράς αὐτοῦ ἢ διατελοῦσιν ὑπὸ
 τυραννίδους, προστατευομένους ὑπ' αὐτοῦ.
 280 Εἰσβολὴ Γαλατῶν εἰς Μακεδονίαν. Πτολεμαῖος
 ὁ Κεραννὸς ἐξελαύνει μὲν ἐναντίον αὐτῶν, ἡττᾶται δὲ
 καὶ φονεύεται ἐν τῇ μάχῃ· ὁ Μακεδὼν Σωσθένης
 ἀθροίσας τὰ λείψανα τοῦ ἡττηθέντος στρατοῦ συγ-
 κροτεῖ μάχην, ἐν ᾗ φονεύεται καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Γα-

ὄλουμ.
119, 1

119, 1 ὄλουμ. λατῶν. Πλῆθος ἄλλο Γαλατῶν ὁδηγούμενον ὑπὸ Βρέν- π. κ.
125, 3 νου διαδέχεται τὸ πρῶτον ταχέως, εἰς ὃ ὁ Σωσθένης
ἀδυνατεῖ ν' ἀντισταθῇ. Ὁ Βρέννος εἰσέρχεται εἰς Θεσ- 278
σαλίαν, ἵνα λεηλατήσῃ τὸν ἐν Δελφοῖς ναόν. Ἀθηναῖοι
Βοιωτοὶ Φωκεῖς συνενόονται ὑπο τὴν στρατηγίαν
τοῦ Ἀθηναίου Καλλίαπου· ἀποθιοῦνται ἐν Θερμοπύ-
λαις, ἀλλὰ τέλος ὁ Βρέννος ὑπερβὰς τὴν Οἶτην ἐξολο-
θρεύεται πλησίον τῶν Δελφῶν ἐν Φωκίδι.

120, 4

128, 2 Ἀντίγονος Γονατῆς ἀπὸ τοῦ 278 βασιλεὺς τῆς Μα- 267
κεδονίας κυριεῖ τὰς Ἀθήνας καὶ ἀναγκάζει αὐτὰς νὰ
δεχθῶσι Μακεδονικὴν φρουράν. Τῷ 264 καταλαμβάνει
καὶ Κόρινθον· ἀπῆρτηται ἤδη ἡ Ἑλλὰς τῆς Μα-
κεδονίας.

121, 3

132, 2 Ἄρατος ἐκ Σικυνῶνος ἐλευθερώνει τὴν πατρίδα 251
τοῦ ἀπὸ τοῦ τυράννου Νικοκλέους καὶ ἐμβαίνει εἰς
τὴν Ἀχαΐαν ὡς συμμαχίαν * 243 ἐκλέγεται στρα-
τηγὸς τῆς συμμαχίας ταύτης. Ἀπαδαὶ σχεδὸν αἱ πόλεις
τῆς Ἀχαιᾶς ἐντὸς μικροῦ χρόνου ἐμβαλινουσιν εἰς τὴν
συμμαχίαν· ὁ Ἄρατος ἀποδιώκει τοὺς Μακεδόνας (243)
ἐκ τῆς Κορίνθου καὶ κυριεῖ τὰ Μέγαρα καὶ ἀμφοτέραι
παραλαμβάνονται εἰς τὴν συμμαχίαν. Ἀπαλλάττει καὶ
τὰς Ἀθήνας τῆς Μακεδονικῆς κυριαρχίας καὶ ἐνώνει
εἰς τὴν συμμαχίαν Ἄργος Αἴγινα Ματιναίαν.

24, 1

138, 2 Κλεομενικὸς πόλεμος. Κλεομένης βασιλεὺς 227

(*) Ἡ ἀρχαία ἀχαϊκὴ συμμαχία παρελύσασα διὰ Μακεδονικῶν ἐα-
διουργιῶν, ἀπὸ δὲ τοῦ 280 αὐτὴς ἀνανεωθείσα εἶχε τὸ ἕξῃς πολιτευ-
μα· α) πολιτικὴ ἐλευθερία πᾶσιν τῶν συμμάχων πόλεων· β) διατήρη-
σις τοῦ ἰσωτερικῷ πολιτεύματος ἐκάστης πόλεως. γ) δύο κατ' ἔτος
συνελεύσεις τῶν ἀπεσταλμένων ἐκάστης πόλεως ἐν αἷς ἐσυζητοῦντο αἱ
κοιναὶ τῆς συμμαχίας ὑποθέσεις καὶ ἐγίνοντο αἱ ἀρχαιρεσίαι τοῦ στρα-
τοῦ καὶ τῶν 10 δημιουργῶν δ) τὰ αὐτὰ μέτρα, νομίσματα καὶ βάρη.
Πρὶν τῆς ἀνανεώσεως τῆς ἀχαϊκῆς συμμαχίας συνηνώθησαν οἱ Αἰτω-
λοὶ εἰς παρομοίαν συμμαχίαν (Αἰτωλ. κ. συμμαχία).

Π. Ι. τῆς Σπάρτης ἀπὸ τοῦ 236 κινεῖται ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν ὁλμ.
τῶν ἐκ ζηλοτυπίας ἐχθρῶν πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς τὸ 75, 1
ἀποσπᾶσαι ἀχαιϊκὰς τινὰς πόλεις. Αὐτὸ οἱ Ἀχαιοὶ κη-
ρύττουσι κατ' αὐτοῦ πόλεμον, ἀλλὰ τρεῖς ὑπὸ τῶν
Σπαρτιατῶν ἡττῶνται.

Οἱ Ἀχαιοὶ ἐνοῦνται μετὰ τῶν Μακεδόνων, δέχονται
αὐτοὺς εἰς τὸν Ἀγροκόρινθον καὶ ἀναδεικνύουσιν Ἀν-
τίγονον Δώδωνα ἀρχηγὸν τῆς συμμαχίας (224). ὁ Κλεο-
μένης δ' ἔλλειψιν ζωοτροφιῶν ἐπιτρέφει κατ' ἀνάγκην
εἰς Σπάρτην, χάνει τὰς κατακτήσεις του καὶ ὁ Ἀντίγο-
νος 222 εἰσβάλλει εἰς Λακωνίαν. Ἐν τῇ μάχῃ τῆς Σε 137, 3
λασιᾶς νικῶνται οἱ Σπαρτιάται, ὁ δὲ Κλεομένης φεύ-
γει εἰς Αἴγυπτον καὶ ἡ Σπάρτη παραδίδεται. Ὁ Ἀντί-
γονος εἰσάγει πάλιν ἐν Σπάρτῃ τὴν ἐφορίαν, καὶ ἐγκα-
ταστήσας φρουρὰν ἐν τῇ πόλει ἀπελαύνει οἰκιστὰς εἰς
Μακεδονίαν κατὰ τῶν εἰσβαλλόντων Ἰλλυριῶν, ὅπου
αἰφνιδίως ἀποθνήσκει (221). Τὸν διαδέχεται ὁ υἱὸς
του Φίλιππος Β'.

220 Αἰτωλικὸς ἢ συμμαχικὸς πόλεμος. Οἱ 140, 1
ἀντίζηλοι τῶν Ἀχαιῶν Αἰτωλοὶ ἅμα μαθόντες τὸν θάνα-
τον τοῦ Ἀντιγόπου λεηλατοῦσι τὴν Ἀχαΐαν. Ὁ Ἀρα-
τος ἡττηθεὶς καλεῖ τὸν Φίλιππον τῆς Μακεδονίας εἰς
βοήθειαν, ὃς κυριεύει τὴν Ἀμβρακίαν, τῶν Αἰτωλῶν
εἰς Μακεδονίαν εἰσορμώντων. Ὁ Φίλιππος ἀπρὸς δο-
κῆτως προφαίνεται εἰς Κόρινθον, τρέπει τοὺς Αἰτω-
λοὺς καὶ Ἠλείους, ἐλευθεροῖ τοὺς Μεσσηνίους τῆς Αἰ-
τωλικῆς ἐξουσίας καὶ ἀνάστατον ποιεῖ τὴν Λακωνίαν. Ὁ
Φίλιππος συμμαχεῖ μὲ τὸν Ἀντίβαν. Ὁ Ἀρατος ἀποτρέ-
πων αὐτὸν τούτου ἀποθνήσκει φαρμάκῳ (214). Ὁ Φί-
λιππος καταπλέει εἰς τὰ παράλια τῆς Ἠπείρου καὶ ἀπο-
κλείει τὴν Ἀπολλωνίαν, ἀλλ' ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἀπο-
κρούεται καὶ ἀποχωρεῖ.

^{Ὀλυμ.} 142, 2 Ἡ Ῥώμη ἀναμειγνύεται εἰς τὰ πράγματα τῆς Ἑλ-^{Π.Χ.} λάδος. Οἱ Ῥωμαῖοι προσάγονται τοὺς Αἰτωλοὺς διὰ ²¹¹ συμμαχίας, δι' ἣν αὐξάνει ἡ τοῦ Φιλίππου ἰσχὺς ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Φιλοποιήν στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν τρέπει εἰς φυγὴν τοὺς Αἰτωλοὺς καὶ Ἡλείους, καὶ ἀναγκάζει αὐτοὺς εἰς εἰρήνην (206).

144, 3 Ὁ Φίλιππος καταπολεμεῖ Ἀτταλον τὸν βασιλέα τῆς ²⁰² Περγάμου καὶ τοὺς συμμάχους αὐτοῦ Ῥοδίους, ἀλλ' ἀποκρούεται. Αἱ Ἀθηναὶ μεταβαίνουσιν εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Ῥοδίων (201). Ἐν Ἡπείρῳ καταπλέει ῥωμαϊκὸς στόλος (201), οὗ μέρος στέλλεται εἰς Ἀττικὴν πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ὑπὸ Φιλίππου ἀπειλουμένης πόλεως. Ὁ ὕπατος Σουλπίκιος εἰσβάλλει εἰς Μακεδονίαν, ὃ δὲ Φίλιππος ἀναγκάζεται νὰ ἐπιστρέψῃ ὑπὲρ τῆς ἰδίας αὐτοῦ χώρας.

145, 4 Ὁ ὕπατος Κόιντος Φλαμίνιος καταβάλλει τὸν Φί- ¹⁹⁷ λιππον ἐν Κυνὸς κεφαλαῖς καὶ ἀνακηρύττει τὴν Ἑλλάδα ἐλευθέραν. Διαμένει δὲ ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐπὶ τῇ προφάσει τοῦ πολεμεῖν Νάβιν, τὴν ῥα νύκτα τῆς Σπάρτης ἠνωμένος δὲ μετὰ τῶν Ἀχαιῶν αἰρεῖ μὲν τὴν Σπάρτην (195), παραιτεῖ δὲ αὐτὴν εἰς τὸν Νάβιν καὶ ὁρμᾷ κατὰ Ἀντιόχου Γ' τῆς Συρίας. Ὁ Νάβης εὐθὺς ἀρχίζει πόλεμον κατὰ τῶν Ἀχαιῶν, ἀλλ' ἡττᾶται ἐντελῶς ὑπὸ τοῦ Φιλοποίμενος, καὶ ἡ Σπάρτη προστίθεται εἰς τὴν ἀχαικὴν συμμαχίαν (191). Οἱ Αἰτωλοὶ ὑποδοτηρίζουσι τὸν Ἀντίγονον κατὰ τῶν Ῥωμαίων, οἱ δὲ διαώκουσιν αὐτὸν ἐν Θερμοπύλαις· οἱ δὲ Αἰτωλοὶ ἀναγκάζονται ἐπὶ σκληραῖς συνθήκαις νὰ ὑποκύψωσιν (189).

148, 1 Οἱ Σπαρτιάται ἀποσπῶνται τῆς ἀχαικῆς συμμαχίας· ¹⁸⁸ διὸ εἰσβάλλει ὁ Φιλοποιήν εἰς Λακωνίαν καὶ ἐλὼν τὴν Σπάρτην κρημνίζει τὰ τείχη τῆς πόλεως, καταρ-

- Π. X. γεί τοὺς νόμους τοῦ Ἀνκούργου καὶ ἐπιβάλλει τὰς ὁλυσμ.
 διατάξεις τῆς ἀρχαῖκῃς συμμαχίας. Ἡ Ῥώμη πρὸς ἣν
 ἀναφέρεται ἡ Σπάρτη ἀποφεύγει πᾶσαν ἀπόφασιν.
 Οἱ Μεσσήνιοι ἀποδτατοῦσι τῆς ἀρχαῖκῃς συμμαχίας
 (183). Ἐλαύνει κατ' αὐτῶν ὁ Φιλοποίμην, ἀλλὰ συλ-
 λαμβάνεται καὶ φαρμάκῳ φονεύεται (183. Ὀλ. 149,
 2). Μετὰ ταῦτα Ἀνκούρης αἶρει Μεσσήνην καὶ τιμω-
 ρεῖ τοὺς φονεῖς τοῦ Φιλοποίμενος.
- 168 Περγεὺς βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας ἡττᾶται ἐντελῶς 153, 1
 παρὰ Πύδναν ὑπὸ τοῦ ὑπάτου Αἰμιλίου Παύλου·
 λαμβάνεται αἰχμάλωτος καὶ ἀποθνήσκει ἐν τῇ φυ-
 λακῇ· ἡ Μακεδονία γίνεται ὡμαϊκὴ ἐπαρχία διαρε-
 θείσα εἰς τέσσαρας ἐπαρχίας.
- 148 Οἱ Ἀχαιοὶ κατὰ τῆς Ῥώμης· ὁ Μέτελλος καταβαλλὼν 158, 1
 αὐτοὺς προτείνει εἰρήνην ἀπορριφθεῖσαν ὑπὸ τῶν
 Κορινθίων.
- 146 Ὁ ὕπατος Μοίμμιος νικᾷ τελείαν νίκην τοὺς Ἀ- 158, 3
 χαιοὺς στρατηγούντος αὐτῶν Δαίου ἐν Δευκο-
 πέτρῳ· καταδιώκει αὐτοὺς φεύγοντας μέχρι Κορίν-
 θου, ἣν ἐγκαταλειμμένην εὐρίσκει καὶ ἀποφασίζεται ἡ
 κατεδάφισις τῆς τρομερᾶς αὐτῆς πόλεως, οἱ δὲ ὑπο-
 λειφθέντες ἄνδρες σφάζονται, αἱ δὲ γυναῖκες καὶ παι-
 δία πωλοῦνται δοῦλοι, ἡ δὲ πόλις μετὰ τῶν καλλι-
 τεχνημάτων αὐτῆς πυρπολεῖται. Τὴν αὐτὴν τύχην
 ἔσχον καὶ αἱ Θῆβαι καὶ ἡ Χαλκίς, μετ' αὐτῆς
 ἠνωμένοι, τῶν δὲ λοιπῶν τῆς Ἑλλάδος πόλεων κατεδα-
 φίζονται τὰ τείχη, οἱ δὲ κάτοικοι ἀφοπλίζονται. Κα-
 τὰ στροφὴν τῆς ἀχαϊκῆς συμμαχίας. Ἡ Ἑλ-
 λὰς γίνεται Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία καὶ ὀνομάζεται Ἀχαΐα.

ΡΩΜΑΙΟΙ

Ῥωμαϊκὴ ἱστορία διαμερίζεται εἰς τὰς ἐξῆς ἑξ κν-
ρίας περιόδους.

Πρώτη περίοδος

Οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ἰταλίας ἑλληνικαὶ ἀ-
ποικίαι μέχρι κτίσεως Ῥώμης 754 Π. Χ.

Δευτέρα περίοδος

Ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης μέχρι καταλύσεως τῆς βασι-
λείας ἀπὸ 754 μέχρι 510 Π. Χ. ἢ μέχρι 244 ἀπὸ κτί-
σεως Ῥώμης.

Τρίτη περίοδος

Διαμόρφωσις τῆς δημοκρατίας καὶ ἰσχύς αὐτῆς δι'
ὑποτάξεως τῶν Ἰταλικῶν πόλεων μέχρι τῆς ἀρχῆς τῶν
Καρθονικῶν πολέμων. 510 μέχρι 264 Π. Χ. ἢ 244—
4^α α. κ. ρ.

Τετάρτη περίοδος

Κραταίωσις καὶ ἐπέκτασις τῆς Ῥώμης μέχρις ὑποδου-
λώσεως Καρχηδόνης καὶ Ἑλλάδος ἀπὸ 264 μέχρι
146 Π. Χ. ἢ 490—608 α. κ. ρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΙΣΡΑ